

嬌藏 รัก ซ่อน ลับ

ทดลองอ่าน

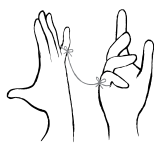
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

จงชังยาจง 狂上加狂 เทียน
คู่แฝดฮวา แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เพลงแป๊บบเดียว 'ซ่อนรักชายาลับ' ก็ดำเนินมาถึงครึ่งทางกันแล้วนะคะ ในที่สุดความลับที่ซุกซิงใจปิดบังเอาไว้ก็เปิดเผยออกมาแล้วค่ะ ภาพครอบครัวอันแสนอบอุ่นในตำบลหลังเจวียนสามีร้องกรรยาบเลือนหายไปหมด คนหนึ่งอยู่ชายแดนรพพกับศัตรู อีกคนก็ออกเดินทางไปสานต่อกิจการสำนักคุ้มภัยของท่านตา ดูไปแล้วไม่น่าจะมาพบเจอกันอีกใช่หรือไม่คะ

จู้ๆ อย่าได้ดูถูกซุกซิงใจเชียวนะคะ คนผู้นี้แม้เมื่อแรกจะใจแข็งปากหนัก หลอกหลวงหญิงสาวได้ตาไม่กะพริบ แต่ถึงคราวทุ่มเทใจให้ไปแล้วก็ไม่ยอมถอยให้ง่ายๆ ยิ่งไม่เปิดทางให้บุรุษอื่นมาเกาะเกาะกับนาง ยังคงหวังให้หัวใจเหมือนดังมาอยู่ในจวนของตนเองเร็ววัน แต่ก่อนอื่นเขาต้องหาทางทำให้นางเปิดใจให้เขา

สุดท้ายแล้วซุกซิงใจที่อยู่ไกลถึงชายแดนจะเอาชนะใจหัวใจเหมือนดังได้หรือไม่ ไปร่วมติดตามกันต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ข้า! หลิวเหมียนถึง! ขอสาบานต่อฟ้า ชาตินี้ต่อให้บุรุษตายไปหมด
ทั้งได้หล้า ข้าก็ไม่มีทางคิดแต่งให้กับ...อ้อๆ..."

หลิวเหมียนถึงยังไม่ทันเอ่ยคำสาบานร้ายแรงจบก็ถูกชุยสิงโจวปิดปาก
ไว้ก่อน

เขาลืมไปว่าปากของหญิงสาวผู้นี้อำมหิตเพียงใด ประโยคตัดรอนเช่นนี้
ก็พูดออกมาได้!

ชั่วขณะหนึ่งริมฝีปากกับลิ้นของทั้งสองคนพัวพันกันอีกครั้ง รอ
ผลจากกันหลิวเหมียนถึงก็หอบน้อยๆ ทว่าไม่พูดอะไรอีก เพียงหันกลับไป
นอนลงเงยบๆ หันหลังใส่ชุยสิงโจว

ชุยสิงโจวทอดแอดคอดกิวของนางแน่น ดึงตัวนางเข้ามาใกล้เล็กน้อย
พร้อมเอ่ย "ตอนนั้นพวกเราแยกกันรีบร้อนเกินไป เจ้าคิดเสียว่าข้าเสียใจ
ภายหลังแล้ว ไม่ว่าวันหน้าพวกเราจะคืนดีหรือเลิกรา จำต้องให้เวลากันบ้าง
ทางด้านข้าใกล้จัดการงานเรียบร้อย รอเดินทางเข้าเมืองหลวงเมื่อไร
จะผ่านทางซีโจว ถึงเวลาเข้าไปคารวะท่านตาเจ้าดีหรือไม่"

•

แนะนำตัวละคร

- * หลิวเหมียนดัง บุตรสาวสกุลหลิว ตระกูลฝั่งบิดาสูญสิ้นไปแล้ว มีท่านตาเปิดสำนักคุ้มภัย ลายมือเขียนอัปลักษณ์ ยิ่ง
- * ไหวหยางอ่อง ชุ่ยสิงโจว ท่านอ่องผู้ปกครองเงินโจว สืบทอด บรรดาศักดิ์ต่อบิดา ไม่รู้จักความรัก นิสัย เขียมหาญ ไม่รู้วิธีรักหยกถนอมบุปผา
- * สุธอ่อง มีนามว่าหลิวเพ่ย พื้นที่ปกครองคือสุ่ยโจว เป็นพระอนุชาแท้ๆ ของฮองเต๋องค์ก่อน
- * หลีกวงไฉ ผู้ช่วยนายอำเภอของซีโจว รูปร่างธรรมดา ใช้ชีวิตเรียบง่าย เป็นคนมีความสามารถ
- * ลู่ฉู่ ประมุขสกุลลู่ ท่านตาของหลิวเหมียนดัง ลำเอียงรักหลานสาวคนนี้มาก
- * ลู่เชียน ลูกใหญ่ของหลิวเหมียนดัง เคยติดต่อกับการค้า กับคนของภูเขายังซาน รู้ตัวจริงของลู่เหวิน
- * ลู่ฉู่ ลูกรองของหลิวเหมียนดัง เป็นคนทำกิจการ มือไม่สะอาด มีนอกมีใน เป็นคนเจ้าเล่ห์

61

หลังได้ยินเฮ่อเฉียนเซิ่งพูดใส่เช่นนี้คนสูงอายุนั้นล้วนไม่ยินยอม แต่ละคนตะโกนหน้าแดงคอโป่งว่าถูกใส่ความ พวกเราเข้าไปล้อมเฮ่อเฉียนเซิ่งไว้

ดูจากเจตนา เห็นได้ว่าการจะรุมอัดเจ้าเด็กปากเปราะผู้นี้ ความจริงคำพูดเหล่านี้ที่เฮ่อเฉียนเซิ่งพูดออกไปมีหลิวเหมียนถั่งเป็นผู้สอน ไม่อย่างนั้นคนหนุ่มชื้อๆ จะพูดจาจิตใจดำเพียงนั้นได้อย่างไร

หลิวเหมียนถั่งเถาได้ว่าท่านเฉาจะมาหาตนเอง แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะหน้าด้านกล้ากว่าโตะ ถึงขั้นจะทำร้ายคนอื่นต่างหาก

สีหน้านางบึ้งตึงลงขณะเอยกับท่านเฉาอีกครั้ง "ข้าไว้หน้าท่านแต่ท่านไม่รับไว้! จะต้องให้ข้าพูดออกมาว่าเจ้าของเบ้องหลังกิจการขนส่งทางเรือสกุลเฉาคือท่านใช่หรือไม่ สมัยนั้นท่านอาศัยโอกาสที่ท่านตาข้าป่วยหนัก ไม่ได้ดูแลกิจการ แอบแยกการขนส่งทางเรือสกุลลู่ออกมา! ท่านกำการค้าไว้

มือหนึ่ง อีกมือกลับยังแบขอรับเบี้ยรายเดือนจากสกุลลู่อูของพวกเรา ช่างเป็นคนต่ำช้าหน้าด้านเห็นแก่เงิน! ท่านตาซ้ายอมให้ท่าน แต่ข้าไม่มีทางยอม! ในเมื่อท่านท้องใหญ่กินผลประโยชน์สกุลลู่อูไปมากเพียงนั้น ถ้าอย่างนั้น ข้าก็จะให้ท่านคายของออกมาที่ละนิดๆ! ลองกล้าแะต้องคนของข้าดูสิ!"

พูดกันตามตรงว่ากับหญิงสาวอายุสิบเก้าปีผู้หนึ่ง ข้าปกติเวลาอยู่ต่อหน้าผู้อาวุโสยังมีท่าที่อ่อนน้อมอ่อนหวาน บรรดาคนเก่าแก่เหล่านี้ไม่เคยเห็นหลัวเหมียนถึงอยู่ในสายตาจริงๆ

แต่ในตอนนี้อยู่หญิงสาวตีหน้าเคร่งเอ๋ยเสียงกร้าว กลับให้กลิ่นอายกดดันคนอย่างบอกไม่ถูก ทำเอาบรรดาคนเก่าแก่เหล่านั้นต่างชะงักงันกันไป

ท่านเฉาโดนพูดใส่จนหน้าตึง หลังได้สติกลับมาก็กลายเป็นอับอายจนโกรธ ยกมือขึ้นทำลายข้าวของต่อ

แม้หลัวเหมียนถึงจะพูดจาหาเรื่องท่านเฉา ทว่าไม่ได้คิดจะลงมือพอเห็นลูกจ้างด้านหลังนางทำท่าจะพุ่งเข้าไปดิ่งตัวคน ก็ถูกหลัวเหมียนถึงห้ามปรามเอาไว้

ขณะนั้นเองมีคนตะโกนขึ้นมาเสียงดังกังวาน "หยุดเดี๋ยวนี้!"

ทุกคนเหลียวหน้ามองไป ล้วนนึกไม่ถึงว่าจะได้เห็นลู่อูเดินเข้ามาในสำนักคุ้มภัยด้วยสีหน้ากรุ่นโกรธ

ทันทีที่ท่านเฉาเห็นเขาก็ประหนึ่งเห็นดาวช่วยชีวิต คุณเข่าลงตรงหน้าลู่อู พลางร้องไห้ปาดน้ำตา ฟ้องว่ายายหนูเหมียนถึงนำโมโหเพียงใด

แต่ลู่อูไม่รอให้เขาพูดจบก็ยกไม้เท้าในมือฟาดใส่ใบหน้าอีกฝ่ายแรงๆ ไปหนหนึ่ง

วรยุทธ์ของลู่อูยังคงอยู่ เพียงแค่เจ็บป่วยมาหลายปีจึงส่งผลให้ไม่ค่อยมีแรงนัก แต่วันนี้เขาโมโหเลือดขึ้นหน้า เรี่ยวแรงที่ใช่ออกไปเอง

ก็เต็มเปี่ยม

ท่านเจ้านั้นยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นทำตัวเป็นนายท่าน แต่อยู่ต่อหน้าลู่อู๋ไม่ใช่กระทั่งมายลม โดนพาดจนเซเสียหลักล้มไปนั่งแปะบนพื้น

พวกที่เหลือที่ร่วมด้วยช่วยกันพอเห็นลู่อู๋ปรากฏตัวต่างพากันเงยบกริบ เป็นจ๊กจั่นจำศีล พุดอะไรไม่ออก

ลู่อู๋ให้ความสำคัญกับมิตรภาพจริงๆ แต่เขาเองก็เป็นคนลำเอียง! หลานสาวก็คือเกลียดช้อนของเขาลู่อู๋ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามแตะต้อง!

ตอนแรกที่เขาได้ยินว่าหลิวเหมียนถึงรับสำนักคุ้มภัยไปทำต่อก็นึกว่านางแค่อยากเล่นสนุก แล้วก็หาวิธีทำเงินให้กับที่บ้านไปในตัว

แม้เขาจะตำหนุบุตรชายสองคน ทว่าตัดใจต่อว่าหลิวเหมียนถึงไม่ลงลึกคำ เพียงคิดว่าจะหาเจ้าของที่เหมาะสมขายคฤหาสน์ให้ จากนั้นเอาเงินคืนให้หลิวเหมียนถึงอีกที

นึกไม่ถึงว่าวันนี้กลับมีลูกจ้างสำนักคุ้มภัยมาตามหาเขา บอกว่ามีคนไปก่อเรื่องที่สำนักคุ้มภัย คุณหนูหลิวคุมสถานการณ์ไม่ค่อยอยู่แล้ว

ดังนั้นลู่อู๋ถึงได้พาบ่าวอาวุธกับบ่าวรับใช้ที่บ้านรีบเร่งเดินทางมา ไม่คาดว่าจะได้เห็นภาพบรรดาคนเก่าแก่ใช้ความอาวุธโสมารังแกหลิวเหมียนถึงเข้าให้เต็มๆ ตา

เขายังได้ยินคำพูดเหล่านั้นของเฮ่อเจวียนแข่งกับหลิวเหมียนถึงอย่างครบถ้วน ความจริงเรื่องที่เฝ้าอยู่ขโมยลูกค้าของกิจการทางน้ำของสำนักคุ้มภัยโดยแยกไปเปิดกิจการสกุลเขาเองนี้ก็มีคนเคยบอกกับเขามานานแล้ว แต่เขาอยู่อ้างว่ากิจการขนส่งทางเรื่อนั้นเปิดให้หลานชายของตน

ตอนนั้นสุขภาพลู่อู๋ไม่สู้ดี มองดูลูกน้องในวันวานร้องไห้ร้องให้ต่อหน้า บอกว่าตนถูกใส่ความ ย่อมต้องเชื่อคำพูดของอีกฝ่าย

ประโยคที่เขาได้ยินในวันนี้หากบุตรชายคนโตพูดให้เขาฟัง เขาจะไม่เต็มใจพออย่างยิ่ง เพราะรู้สึกว่ามันตรงชายคนโตไม่พอใจว่าคนเก่าแก่กลุ่มนี้เป็นภาระ หาข้ออ้างปล่อยปล่อยไม่สนใจ

แต่พอประโยคนั้นออกมาจากปากทนายที่หลงเหลืออยู่ของสกุลเฮ่อ กลับฟังดูเป็นความจริงอย่างมาก

มิน่าข้าตาเฒ่าเจอผู้นี้เวลาอยู่ต่อหน้าตนเองดูซื่อสัตย์ภักดี เวลาอยู่ลับหลังกลับฉวยของอวดดีถึงเพียงนี้!

ดวงตาที่ถูกปิดมานานของลู่ฉู่ในที่สุดก็ค่อยๆ เปิดกว้างขึ้นแล้ว!

เมื่อนึกถึงเรื่องราวต่างๆ ของเขาอยู่ ท่านผู้เฒ่าลู่เองก็โมโห เอ่ยเสียงดังกังวาน "เขาอยู่ เจ้าแก่นักก็ไปทำตัวเป็นนายท่านที่อื่นเสีย แต่ว่าภายในห้องโถงนี้ไม่ว่าจะโตะตัวใดก็ไม่ใช่ของเจ้า! หลานสาวข้ามีความสามารถแย่งงานจากปากเจ้าได้ หากเจ้าไม่พอใจก็ไปแสดงฝีมือออกมา อย่ามาก่อเรื่องโวยวายที่นี่! ดูจากพฤติกรรมของ 'ท่านเฒ่า' อย่างเจ้า บวกกับหลานชายที่มีความสามารถของเจ้าแล้ว เดิมทีก็ไม่จำเป็นต้องให้สกุลลู่ของข้าคอยช่วยเหลืออยู่แล้วนี่ นับจากนี้ไปสกุลลู่กับท่านเฒ่านับว่าหมดหนี้บุญคุณกัน ขอให้วันหน้าท่านเฒ่าอย่าได้อ้างชื่อข้าลู่อีก!"

ลู่ฉู่ทำงานมาหลายสิบปี เส้นสายที่สะสมไว้มีมากจนน่าตกใจ กิจการขนส่งทางเรือของท่านเฒ่าดำเนินไปได้ราบรื่นเพียงนี้เป็นเพราะอ้างชื่อว่าเป็นลูกจ้างเก่าแก่ที่ภักดีของสกุลลู่ ยืมชื่อเสียงของผู้คุ้มภัยอาวุโสมาใช้

แต่วันนี้ลู่ฉู่ประกาศเจตนาตัดขาดกับตาเฒ่าเจออยู่ออกมาที่นี้ รอบข้างมีคนอยู่มากมายเพียงนี้ เรื่องนี้ไม่อาจปิดบังอยู่ เพียงไม่นานก็จะแพร่กระจายไปทั่ว

ใบหน้าของเธอลู่ประเดี๋ยวเขียวประเดี๋ยวด่าง แม้แต่ผืนยงนี้ก็ไม่ถึงว่า
ท่านผู้เฒ่าลู่ที่ป่วยชมไม่เคยออกจากบ้านมานานจะมาปรากฏตัวที่นี่ ทุกวันนี้
กิจการของเขาไม่ดี ยังจำเป็นต้องอ้างชื่อสกุลลู่เพื่อใช้เส้นสาย ไม่อาจแตกหัก
ในตอนนี้ได้จริงๆ ดังนั้นจึงเริ่มร้องไห้ บอกว่าตนเองเพียงเลอะเลือนไปชั่ววูบ
ด้วยความโมโห

หลิวเหมียนถึงกลับเติมน้ำมันใส่ไฟอย่างไม่หนักไม่เบาอยู่ด้านข้าง
"อย่างท่านเฒ่าไม่เรียกเลอะเลือนหรือ ท่านวางอำนาจใส่คนอื่นได้ร้ายกาจ
จะตาย! พวกลูกเรือที่ท่านแอบซื้อตัวที่ทำเรือ ให้พวกเขาหลบสับเปลี่ยน
ลัทธิค้ำของเรือพวกเราก่อนหน้านี้ถูกคนจับตัวส่งไปที่ว่าการแล้ว พวกเขา
สารภาพแล้วว่าหลานชายท่านเป็นคนจ้างวาน ข้าคิดว่าในอีกไม่กี่วันนี้
คนของที่ว่าการก็น่าจะไปจับตัวคนแล้ว มีผู้...ท่านเฒ่ากลับไปจัดการธุระก่อน
ดีกว่า"

ตาเฒ่าเฒ่าได้ยินแล้วหน้าเปลี่ยนสี บวกกับความอับอายชายชี้หน้า
จึงไม่มีเวลามาสนใจรำลึกอดีตเกาะมิตรภาพกับลู่ฮู่อีก เพียงรีบร้อนกลับไป
ทันที

และบรรดาคนเก่าแก่ที่เหลือต่างรู้จักปรับทางเสื่อตามลม* พวกกัน
บอกว่าตนเองถูกเฒ่าอยู่แยง 'ไม่รู้'ว่าเบื้องหลังมีเรื่องราวมากมายซ่อนอยู่
จากนั้นแต่ละคนก็รีบกระเจิงหนีไป

ในห้องโถงใหญ่โตท่ามกลางข้าวของที่ถูกพังและทะลุอยู่ยืนอยู่อย่างหดหู่
แผ่นหลังที่เหยียดตรงมาโดยตลอดคล้ายค้อมลงเล็กน้อย เขาเดินออกไปจาก
ห้องโถง เหยยหน้ามองแผ่นป้าย 'สำนักคุ้มภัยเหลียงซิน' ป้ายนั้น คล้ายเข้าใจ
ความหมายที่ซ่อนอยู่ในชื่อที่หลานสาวตั้งขึ้นมา

* ปรับทางเสื่อตามลม เป็นสำนวน หมายถึงรู้จักอ่านสถานการณ์หรือท่าทีของผู้อื่นแล้วพลิกแพลงไปตาม
สถานการณ์

เขาหันกลับไปมองหลานสาวที่ตามออกมาช่วยประคองตัวเขา ก่อนถอนหายใจเอ่ย "เจ้ารู้สึกว่ามันตาเจ้าใช้การไม่ได้ เลอะเลือนเหลือเกิน ใช่หรือไม่!"

หลิวเหมียนถึงยิ้มน้อยๆ เอ่ย "หัวหน้าหน่วยรักษาการณ์อำเภอข้างเคียงดูเหมือนจะอายุมากกว่าท่านตาหนึ่งปี ก่อนหน้านี้เพิ่งรับอนุคนใหม่ไป ผ่านไปไม่กี่เดือนก็ตั้งครรภ์แล้ว ท่านตาแข็งแรงกว่าเขามากนัก หากยินยอมเป็นบิดาก็เพิ่มท่านอาน้อยให้ซ้ำได้อีกคน จะแก่ชราไปได้อย่างไร"

ลู่อูเห็นนางทำตัวไม่จริงจังก็ถลึงตาใส่ "มีแต่คำพูดเหลวไหล ดูว่าข้าจะลงโทษให้เจ้าคุกเข่าที่ศาลบรรพชนหรือไม่!"

แต่เพราะความไม่จริงจังของหลิวเหมียนถึงกลับช่วยให้เขาลดทอนความเค้าวามองในใจได้ชั่วขณะ เพียงมองป้ายชื่ออีกสักพักแล้วเอ่ย "ข้าได้ยินว่าเจ้าเคยขอยืมสมุดรายชื่อไปคัดลอกรายชื่อผู้ที่รับเบี้ยรายเดือน บอกว่าจะซื้อของให้พวกท่านลุงท่านป้า แต่ว่าสุดท้ายเจ้าไม่ได้ส่งมอบของออกไปสักส่วนเดียว... ข้าแก่แล้ว เรื่องบางอย่างไม่ได้มองลงหน้าไกล เหมือนเด็กอายุน้อย หลายสิบปีมานี้ก็นับว่าข้าทำดีต่อบรรดาลูกจ้างเก่าอย่างเต็มที่ น้ำใจที่ควรให้ก็ให้ไปหมดแล้ว พวกที่ไม่รู้จักกับน้ำใจล้วนเป็นสุนัขป่าตาขาวที่เลี้ยยไม่เชื่อง วันพรุ่งนี้ข้าจะเอากุญแจห้องบัญชีให้เจ้า เจ้าก็ลองคำนวณดู วันหน้าควรจะจ่ายให้หรือไม่ เจ้าตัดสินใจเองเถอะ"

ลู่อูจะไม่รู้สถานการณ์ยากลำบากในปัจจุบันของสกุลลู่อูได้อย่างไร เพียงแต่ว่าเมื่อก่อนเขาผ่านด่าน 'คุณธรรม' ไปไม่ได้ มีหน้าข้าบุตรชายสองคนที่บ้านเองก็ควบคุมพวกคนเก่าแก่เหล่านั้นไม่อยู่

แต่ตอนนี้ให้หลิวเหมียนถึงมาจัดการเรื่องเหล่านี้ เขากลับวางใจเป็นอย่างมาก

ยายหนูคนนี้มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวและความสามารถ แล้วยังเป็นคนมีมโนธรรม รู้ว่าควรจะทำตัวต่อบรรดาเด็กกำพร้าและผู้อาวุโสอย่างไร หากสามารถปลดภาระหนักอึ้งของสกุลลูไ้ได้นับแต่นี้ วันเวลาของทุกคนในครอบครัวก็จะดีขึ้นมาบ้าง

แต่หลิวเหมียนถึงกลับรู้สึกว่ตนไม่อาจหลงลำพอง สมควรทำตัวเกรงใจเสียหน่อย จึงเอ่ยอย่างถ่อมตนว่าตนความรู้โง่เขลา ขอเชิญท่านลุงใหญ่เป็นคนจัดการจะดีกว่า

ลู่อูถลิ่งตาใส่นางพลางเอ่ย "ตอนลูกจ้างมาเรียกตัวข้า พวกที่หาเรื่อง น่าจะเพิ่งก้าวเข้าธรณีประตูมากระมัง เจ้าวางแผนล่วงหน้าไว้รอบคอบเพียงนี้ พุดจาญแย่งให้เจอาู่ทำลายข้าวของ ให้ท่านตาเจ้าได้เห็นจ้ะวันเรึง ไฉนเลยจะความรู้โง่เขลา ท่านลุงใหญ่เจ้าเป็นคนซื่อๆ ข้าว่าอย่าให้เขาเรียนรู้อะไรผิดๆ จากเจ้าจะดีกว่า!"

หลิวเหมียนถึงนึกไม่ถึงว่าแผนการของตนเองจะถูกท่านตาจับได้เช่นนั้น นางรีบดึงตัวท่านตามาออกซ่อนอย่างรู้ลึกผิดพันที

ลู่อูถลิ่งตาใส่นางพลางเอ่ย "เจ้าเปลื้องแรงเพียงนี้ไม่ใช่รอให้คนแก่หัวรั้นอย่างข้ายอมโอนอ่อนหรือไร ตอนนี้เจ้าสมปรารถนาแล้วก็อย่ามัวแต่อยู่นอกบ้านทั้งวัน ควรกลับบ้านไปกินข้าวดีๆ ได้แล้ว"

หลิวเหมียนถึงยอมยืมรับปาก จากนั้นเรียกรถม้ามา หลังประคองท่านตาขึ้นไปบนรถม้าก็ตามเขากลับบ้านสกุลลูไปกินข้าวด้วยกัน

ตอนที่รถม้าจอดหยุดหน้าประตู พวกนางเจอกับท่านป้าสะใภ้รองจูงมือหญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งออกจากบ้านมาอย่างสนิทสนมพอดี

หลิวเหมียนถึงซ่อนสายตามอง ที่แท้เป็นซุฮูหยิน แขนงสูงศักดิ์ของบ้านท่านลุงรองนี่เอง

ฟังจากคำพูดของท่านป้าสะไกรร้องแล้ว นางตั้งใจจะพาชูฮุฮินกับ
คุณชายชูไปจุดธูปไหว้พระที่วัดดานอินอันมีชื่อเสียงของซีโจว

และด้านหลังชูฮินทั้งสองคนนอกจากญาติผู้น้องลู่อิงอิง ยังมี
คุณชายหน้าตาสุภาพผู้หนึ่งอีกด้วย

หลายวันมานี้หลิวเหมียนถึงไม่ได้ร่วมกินอาหารกับคนในครอบครัว
เลย วันๆ ออกจากบ้านแต่เช้ากลับมามีดคำ ย่อมไม่เคยทักทายคนสกุลชู
อย่างเป็นทางการ

แต่นางก็เดาออกว่านี่น่าจะเป็นคุณชายชูที่ญาติผู้น้องต้องตา
ยามนี้ชูเหมียนเองก็กำลังมองตรงไปยังหญิงสาวรูปโฉมงดงามที่เพิ่ง
ลงมาจากรถม้าผู้้นเช่นกัน

เขามาพักอยู่ที่บ้านสกุลลูได้สักพักแล้ว นึกไม่ถึงว่าจะไม่เคยเจอ
หญิงสาวงามผุดผาดสวยสะพรั่งเช่นนี้มาก่อน

นาง...นางเป็นคุณหนูสกุลลูเหมือนกันหรือ

แต่ว่าชูฮุฮินยังคงทักทายท่านผู้เฒ่าลูกก่อน หลังฟังคำแนะนำของ
เจวียนซือเสร็จจึงมีอาการตอบสนอง อมยิ้มมองประเินหลิวเหมียนถึง
พลางเอ่ย "ได้ยินมานานว่าท่านผู้เฒ่าลูมีหลานสาวมากความสามารถ...
จริงสิ สำหนักคุ้มภัยที่นางเปิดชื่อว่าอะไรหรือ"

เจวียนซือเอ่ยกลับหัวเราะ "สำหนักคุ้มภัยเหลือยชิน ซือนี่ตั้งได้..."

ชูฮุฮินกลับยิ้มเอ่ยต่อ "ตั้งได้สินัก ร้านผ้าซึ่งเป็นสินเจ้าสาวของข้า
ก็ขนส่งผ่านเส้นทางซีโจว ได้ยินลูกจ้างบอกว่าพอเปลี่ยนมาใช้สำหนักคุ้มภัย
เหลือยชิน ทั้งประหยัดเงินและรวดเร็วกว่าเดิม"

เจวียนซือฟังมาถึงตรงนี้ด้วยหน้าตายิ้มแย้ม นางได้ยินจากบิดาของตน
แต่แรกแล้วว่าบ้านสกุลเดิมของชูฮุฮินผู้นี้ร่ำรวยเงินทอง ตอนที่แต่งเข้า

สกุลชุกก็มีร้านค้าเป็นสินเจ้าสาวติดไปด้วยจำนวนมาก

นางมีบุตรชายอย่างชุกเหมือนคนเดียว ถ้าอย่างนั้นกิจการในอนาคตจะไม่ใช่ว่าของลูกสะใภ้ทั้งหมดหรือ

ยามนี้กลับได้ยินชู่ฮุยยืนเอ่ยต่อว่า "ช่างบังเอิญจริง ๆ บุตรชายข้าชื่อพยางค์เดียวว่า 'เหมียน' ในชื่อของคุณหนูตัวเองก็มีคำว่า 'เหมียน' เห็นได้ว่าตอนแรกที่ตั้งชื่อคนเป็นพ่อแม่มีความคิดอย่างเดียวกัน ต่างหวังให้ลูก ๆ ของตนเองไม่มีความกังวลเรื่องอาหารและเครื่องนุ่งห่ม สามารถนอนหลับสนิท..."

เจวียนชื่อรู้สึกระคายหูกับประโยคนี้ คุณชายชู่มาดูตัวกับลู่อิงของบ้านนาง แต่ชู่ฮุยกลับยกเรื่องที่บุตรชายตนเองชื่อเหมือนกับหลิวเหมียนถึงขึ้นมาพูด ถึงแม้ตอนท้ายจะเบี่ยงไปพูดถึงความปรารถนาของบิดามารดาอย่างดูดี แต่ยังคงไม่ค่อยเหมาะสมนัก

มิหนำซ้ำ...คุณชายชู่ผู้นั้นยังเอาแต่มองหลิวเหมียนถึงคล้ายตกตะลึงไปกับความงามของนาง

เจวียนชื่อรู้ว่ารูปโฉมของบุตรสาวตนเองเมื่อเทียบกับความงามพริ้มเพราของหลิวเหมียนถึงนั้นเรียกว่าต่างกันราวฟ้ากับเหว หากคุณชายชู่ต้องตา รูปโฉมของหลิวเหมียนถึงเข้าจะแย่เอา...

แต่เจวียนชื่อคิดว่าอดีตของหลิวเหมียนถึงซับซ้อนเกินไป ซ้ำยังไม่เป็นบิดามารดา ตรงจุดนี้ไม่อาจเทียบกับลู่อิงได้

พอดิเช่นนั้นเจวียนชื่อก็สบายใจขึ้นมาอีกครั้ง

ในเมื่อพวกเขาจะไปไหว้พระขอพร หลิวเหมียนถึงเพียงยิ้มน้อย ๆ คารวะบรรดาแขกเสร็จก็ตามท่านตาเข้าไปในบ้าน

ช่วงแรกที่นางกลับมาอยู่บ้านสกุลลู่ จู่ ๆ ก็มีเวลาว่างเพิ่มขึ้นกะทันหัน

ตกตึกเลยมักนอนไม่หลับ รวมทั้งที่ห้องครัวสกุลลู่ทำอาหารไม่ค่อยถูกปาก นางกินได้น้อยลงจึงซุบผอมไป

จบจนตอนหลังไม่รู้ว่ห้องครัวทำอะไรกันแน่ออาหารถึงเริ่มมีรสชาติ ขึ้นมา หลิวเหมียนถึงถึงกินได้เยอะขึ้นเล็กน้อย เพียงแต่ว่าโรคไข้หนาว เวลากลางคืนยังคงอยู่ บางครั้งจะนอนไม่หลับไปจนฟ้าสาง

หลายวันมานี้อากาศหนาวเย็น หลิวเหมียนถึงนึกถึงขาหมูตุ๋นซึ่ง ที่หลีมามาดัมซบไล่ไอนหาวให้นางขึ้นมา จึงให้ฟางเซียไปบอกห้องครัว ให้ห้องตามตำรับเฉพาะของหลีมามาแล้วต้มออกมาเข้มข้นหนึ่งหม้อดิน ขาหมู ไข่ กับซิงแก่หนึ่งหม้อถูกต้มเอาไว้หลายวัน ตอนทีรสเข้าเนื้อ ฟางเซีย วางหม้อดินลงบนเตาอุ่นภายในห้องให้อุ่นร้อนก็กินได้แล้ว

หลิวเหมียนถึงกินไปคำหนึ่ง ในรสชาติของน้ำซิงกับน้ำส้มดำเต็มไปด้วย ไชมันของขาหมูผสมอยู่ เมื่อกินไข่ไปหนึ่งคู่กับน้ำแกงอุ่นร้อนแล้วพลันอบอุ่น ไปทั่วทั้งร่าง

ทุกวันนี้กิจการขนส่งทางเรือของนางเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง แม้ช่วงแรก จะทำกำไรได้ไม่ค่อยมาก แต่รอเบียดกิจการของสกุลเฉาจนเจียบเหงาหลง ได้เมื่อไร ผลกำไรของกิจการขนส่งทางเรือก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน รอกิจการ ดีขึ้นจริงๆ เมื่อไร นางก็จะเปลี่ยนมือให้ท่านลุงใหญ่มาจัดการแทน ป้ายเก่า หลายสิบปีของสำนักคุ้มภัยเสินเวยกก็ต้องแขวนกลับขึ้นไปใหม่

ส่วนท่านลุงรองหากเขามีหนทางหาเงินของตนเองก็ไปมเอาเองเถอะ แต่จะให้บ้านรองมาดูแลครอบครัวออกจะไม่ค่อยเหมาะสมจริงๆ...

หลิวเหมียนถึงคิดเรื่อยเปื่อยอยู่ ก่อนเอยถามขึ้นกะทันหัน "ฟางเซีย เจ้าไปซื้อน้ำส้มตำรสหวานที่ใส่ในขาหมูตุ๋นซึ่งหม้อนี้มาจากที่ใด"

ฟางเซียตอบทันที "ออกจากบ้านไปเจอพ่อค้าหาบเร่ตะโกนขาย

น้ำส้มตำรสหวานของแท้จากหลังหนานเลยซื้อกลับมาเจ้าคะ...มีอะไรหรือเจ้าคะ รสชาติไม่ถูกต้องหรือ"

หลิวเหมียนถึงมองขาหมูตุ๋นซึ่งในมือก่อนยิ้มเอ่ย "ไม่มีอะไร พอดีอาหารที่ทำออกมารสชาติเหมือนหลีมามาทำไม่มีผิด ข้าเลยลองถามดู..."

แต่ก่อนนางไม่รู้ว่าเหตุใดอาหารที่หลีมามาทำจึงมีรสชาติเป็นเอกลักษณ์ต่างไปจากคนอื่น

ภายหลังถึงรู้ว่ำนั่นเป็นเพราะเครื่องปรุงรสหลายอย่างที่หลีมามาใช้ต่างมีที่มาพิถีพิถัน ยกตัวอย่างเช่นน้ำส้มตำรสหวานสำหรับใช้ทำขาหมูตุ๋นซึ่งเป็นน้ำส้มตำรับประทานของร้านเก่าแก่ที่หลังหนาน หมักผ่านกรรมวิธีพิเศษ ในหนึ่งปีมีเพียงยี่สิบให้เท่านั้น นอกจากถวายให้ราชวงศ์ ส่วนที่เหลือจะนำเข้าจวนของอ๋อง โหว และอัครเสนาบดีเป็นหลัก

กระทั่งซื้อที่ใช้ตามปกติยังหมักมาจากปลากับกุ้งชั้นดี อาหารที่ทำออกมาจะไม่มีรสชาติเริ่ดอร่อยได้หรือ ดังนั้นรสชาติโอชาเช่นนี้จึงเป็นสิทธิพิเศษของจวนอ๋อง ไม่ใช่สินค้าที่พ่อค้าเร่ในตรอกจะขายได้

ดังนั้นวันรุ่งขึ้นหลิวเหมียนถึงจึงฝากฝังห้องครัวโดยไม่เจตนาอีกกว่านางอยากกินตับห่านสี่ขาด ต้องการให้ห้องครัวไปซื้อห่านหิมะตอนเหนือตัวหนึ่งเอาตัวมาทำ

ทางห้องครัวบอกด้วยสีหน้าอมทุกข์ว่าหาไปทั่วตลาดก็ยังไม่เจอห่านหิมะตอนเหนือ เอาห่านอื่นมาทำแทนได้หรือไม่

แต่พอผ่านไปสองสามวันในตอนที่ว่าหญิงผู้รับหน้าที่ซื้อของเข้าบ้านออกไปจากบ้าน กลับได้ยื่นพ่อค้าหาบเร่คนหนึ่งบอกว่ามีห่านหิมะตอนเหนือมาขาย

ทว่าครั้งนี้บ่าวหญิงผู้นั้นไม่ได้ซื้อ แต่ทำตามที่คุณหนูหลิวสั่ง นำเรื่องนี้

ไปแต่งงานก่อนว่ามีห่านหิมะตอนเหนือมาขาย

ไม่นานจากนั้นหลิ่วเหมียนถึงก็คลุมเสื้อขนจิ้งจอกตัวหนาปรากฏตัวขึ้น
ด้านหน้าประตู

พ่อค้าขายห่านผู้นั้นเร่งร้อนหันตัวกลับจากไป ทว่าหลิ่วเหมียนถึงกลับ
เอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าที่ไร้ความรู้สึก "ห่านยังไม่ทันขายก็จะไปแล้วหรือ กลับไป
จะไปรายงานผลอย่างไร"

แม้ผู้ที่ปลอมตัวเป็นพ่อค้าหาบเร่ผู้นั้นจะติดหนวดเครา ทั้งยัง
สวมหมวกผ้าสักหลาดกดต่ำ แต่หลิ่วเหมียนถึงยังคงจดจำได้ในทันทีว่า
เขาคือลูกจ้างที่เมื่อก่อนทำงานฉีปาเถะในร้านตนเอง แล้วก็เป็นหนึ่งใน
ผู้ได้บังคับบัญชาคนสนิทของพันหูด้วย

พอลองครักษ์ลับผู้นั้นเห็นว่าหลิ่วเหมียนถึงจำตนเองได้ก็ทำตัวสง่าผ่าเผย
แทนเสียเลย หันกลับมาวางหีบลงแล้วดึงห่านหิมะ ขาหมูป่า รวมถึง
สัตว์ป่านานาชนิดออกมาจนหมด

หลิ่วเหมียนถึงถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "พวกเจ้ารู้ได้อย่างไรว่า
ข้าอยากกินของพวกนี้ วางสายลับไว้ในบ้านสกุลลู่มากเพียงใด อีกอย่าง...
ข้าไม่ได้เป็นอะไรกับเขา เหตุใดพวกเจ้ายังไม่ยอมไปอีก!"

เรื่องพวกนี้ลองครักษ์ลับผู้นั้นตอบไม่ได้ ได้แต่กัดริมฝีปากมองไปทาง
ตรอกด้านหลัง ไม่นานจากนั้นก็เห็นพันหูเดินถือมื่อมาหา

"ฮูหยิน...อ่า ไม่สิ คุณหนูหลิ่ว นายท่านของพวกเราสั่งมาแล้วว่า
ให้คอยดูแลความเป็นอยู่ของท่าน แต่ช่วงก่อนหน้านี้ท่านดูจะไม่คุ้นชินกับ
อาหารที่บ้านสกุลลู่ หลังพวกเราส่งนกพิราบไปรายงานท่านต้อง ท่านต้อง
เลยให้หลิ่วมาเขียนรายการออกมา ให้คนซื้อของเข้าจวนต้อง แล้วส่งของ
ที่ท่านชอบมาตามในรายการ"

หลิวเหมียนถึงกลับไม่นึกประทับใจ "พวกเจ้าซื้อตัวบ่าวรับใช้คนใดให้คอยส่งข่าวให้"

พันหูโบกมือเอ่ย "คุณหนูหลิว ท่านเองก็รู้ว่าพวกเราแค่ทำตามหน้าที่เท่านั้น ที่จริงยังเป็นความปรารถนาดี ไม่ได้วางยาพิษสร้างปัญหาให้ท่าน... หากท่านและเลือนกว่านี้สักหน่อย ท่านหิมะตัวนี้ก็ลงไปตุนในหม้อนานแล้ว ขอคุณหนูได้โปรดเมตตา อย่าถามต่ออีกเลย... รอท่านอ่องกลับมาพร้อมชายชนะ พวกข้า่น้อยก็จบภารกิจได้แล้ว..."

หากเร็วกว่านี้สักนิด ไม่น่าว่าหลิวเหมียนถึงอาจพอรู้สึกประทับใจบ้าง แต่ตอนนี้นางทำใจแข็งได้แล้ว จึงเอ่ยเสียงเย็น "สมแล้วที่ใกล้จะได้เป็นบุตรชายของไทเฮา เวลาเอาใจใส่ขึ้นมาช่างชวนให้ผู้คนชื่นชม แต่ว่าระหว่างข้ากับเขาไม่มีความสัมพันธ์อันใดต่อกันแล้ว เขาทำเช่นนี้มีไช้จะใคร่คนเข้าใจผิดหรือ เจ้าไม่บอกก็ไม่ใช่ไร เรื่องสกปรกในบ้านข้า ข้าจะทำความสะอาดเอง แต่ก็ขอให้ท่านพันอย่าได้ทำร้ายผู้อื่น ไม่ต้องใช้เงินซื้อตัวบ่าวรับใช้สกุลแล้ว..."

พันหูถูกตอกกลับจนสะอึก หากเป็นไปได้เขาอยากจะไปปีบคอคุณหนูเฮ้อเงินผู้ปากมากเสียจริงๆ

พระราชโองการนั้นยังไปไม่ถึงซีเป่ยเลย ไม่รู้เหมือนกันว่าบุตรสาวพ่อค้าหลวงผู้นั้นไปได้ยินข่าวมาจากที่ใด ข้ายังมาบอกต่อให้หลิวเหมียนถึงฟังอีกด้วย

เมื่อเป็นเช่นนี้ประโยคที่เขาจะพูดต่อไปก็ดูไม่ค่อยเหมาะสมแล้ว...

แต่คำสั่งของท่านอ่องเขาจะไม่ทำก็ไม่ได้ ดังนั้นจึงได้แต่ปากหน้าเอ่ยด้วยสีหน้าราบเรียบ "เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นคำสั่งของท่านอ่อง พวกเราไม่อาจไม่ทำ... มิหนำซ้ำท่านอ่องยังพูดว่าให้ท่านรอเขา"

หลิวเหมียนถึงถามอย่างไม่เข้าใจ "รอเขา? รอเขาไปเพื่ออะไร"

พันहु่ไม่รู้เหมือนกัน ได้แต่พูดออกไปตามที่ได้ยินมา "ความหมายของท่านองค์คือให้คุณหนูหลิวใจเย็นๆ อย่ารีบร้อนแต่งงานขอรับ"

เดิมหลิวเหมียนถึงนึกว่าก่อนหน้านี้ที่ได้ยินคำพูดตำซ้ำของท่านเจาก็เหลวไหลมากพอแล้ว แต่เทียบกับไหวหยางองค์แห่งซีเปี่ยนนั้นเรียกว่าเทียบกันไม่ได้เลย!

รอเขา? ไม่ต้องรีบร้อนแต่งงาน? นั่นนับเป็นอะไรกัน!

หลิวเหมียนถึงถึงขั้นสงสัยว่าพันहु่แต่งประโยคนี้ออกมาเอง เพราะนางนึกไม่ออกจริงๆ ว่าคนเย่อหยิ่งอย่างซุยสิงโจวจะพูดจาไร้เหตุผลเช่นนี้ออกมา

แต่ว่าพันहु่กลับยื่นจดหมายฉบับหนึ่งที่ท่านองค์เขียนด้วยตนเองให้หลิวเหมียนถึงอย่างหนักแน่น

หลิวเหมียนถึงมองลายมือที่คุ้นเคยบนซองจดหมายก็ไม่แม้แต่จะรับมานางหันหลังกลับเข้าเรือนตนเองไปทันที

ปี่เฉาริน้ำชาให้หลิวเหมียนถึง จากนั้นถามอย่างระมัดระวัง "คุณหนูอยากไปตรวจสอบบ่าวรับใช้ในบ้านหรือไม่เจ้าคะ"

หลิวเหมียนถึงสุดลมหายใจเข้าลึกก่อนเอ่ย "ไม่จำเป็น จากความสามารถของไหวหยางองค์ หากเขาตั้งใจจริงๆ บ้านสกุลลู่เล็กๆ ย่อมอยู่ในการควบคุมของเขาได้เช่นกัน...เจ้าไปตามจากบ่าวหญิงในบ้านมาว่าแม่สื่อคนใดของซีโจวที่พึ่งพาได้มากที่สุด พຽງนี้เชิญมาคนหนึ่ง"

ปี่เฉากับฟางเซีย่มองสบตากัน เรื่องใหญ่อย่างการแต่งงานจะทำตามอารมณ์ได้หรือ

แต่หลิวเหมียนถึงกลับเอ่ยว่า "เขาพูดถึงเพียงนี้ หากบ้านสกุลลูไม่มีแม่สื่อมาเยือนเพื่อสืบข่าวเรื่องข้า มิใช่ว่าจะดูเจียบเหงาไปหรือ"

นางอยากให้ชุยสิงโจวเข้าใจตรงจุดหนึ่งว่านางจะแต่งงานหรือไม่ ผู้อาวุโสสกุลลูจะเตรียมการเอง ยิ่งไปกว่านั้นคือขึ้นอยู่กับความต้องการของนาง คนที่ใกล้จะเป็นบุตรเขยไทเฮาอย่างเขาไม่จำเป็นต้องมาเป็นห่วง!

แม้จะตัดสินใจเช่นนี้แต่หลิวเหมียนถึงยังคงถูกความโอหังของชุยสิงโจวทำให้โมโหจนนอนไม่หลับ เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นยังนอนกึ่งไปมาอยู่ในผ้าห่ม

นางรู้ว่าตนเองไม่ควรชี้เกียจลุก คนในบ้านสกุลลูที่เอาแต่รับเงินไปเปล่านั้น มีมากเกินไป นางจำเป็นต้องตั้งใจจัดการดีๆ สักรอบ แต่จนใจที่หลายวันมานี้เห็นดื่นน้อยเกินไป วันนี้จึงเกียจคร้านขึ้นมาเสียอย่างนั้น

ผ่านไปครู่หนึ่งนางรู้สึกคอแห้ง อยากหยิบน้ำบนโต๊ะเล็กข้างเตียงดื่ม ทว่าเมื่อมองผ่านมุ้งที่เล็กขึ้นครึ่งหนึ่งออกไป กลับเห็นจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเล็ก

ต้องเป็นเพราะเมื่อวานพันहुเห็นนางไม่ยอมรับ เลยมอบจดหมายให้กับสาวใช้สองคนลับหลังนางแน่ๆ

หลิวเหมียนถึงตั้งใจจะไม่อ่าน คิดว่าประเดี๋ยวบอกให้ป้าเจ่านำจดหมายไปเผา แต่หลังกลับไปมาอยู่ในผ้าห่มสักพัก นางก็ยั้งเินแขนเสลาออกมาหยิบซองจดหมายฉบับนั้น ดึงกระดาษออกมากางอ่านซ้ำๆ

ตอนที่กระดาษจดหมายถูกดึงออกมา ดอกเฟิงเหยาตากแห้งดอกหนึ่งก็ร่วงหล่นมาจากในซองด้วย

หลิวเหมียนถึงหยิบดอกไม้แห้งขึ้นมาแล้วระลึกถึงเรื่องราวเลือนรางบางอย่างออก...นางเห็นดอกไม้สีฟ้าอ่อนรูปร่างเป็นเอกลักษณ์ดอกนี้ใน

หุบเขาที่ซุกซิงใจสั่งให้คนสร้างบ่อน้ำพุร้อนไว้ ดอกไม้นั้นมีกลิ่นหอมกว่า ดอกไม้ปกติ หลิวเหมียนถึงชอบดมมาก น่าเสียดายที่บ้านเพียงแค่วัสดุเล็กๆ

ตอนนั้นซุกซิงใจบอกว่าวันหน้าจะปลูกทะเลดอกเฟิงเหยาให้นาง ถึงเวลาให้นางได้ดมจนสาแก่ใจทีเดียว

หลิวเหมียนถึงวางดอกไม้ไว้ข้างหมอน จากนั้นทางจดหมายออกอ่านซ้ำๆ

กระดาดจดหมายหนามาก นี่ไม่ถึงว่าจะมีถึงเจ็ดแปดหน้า แต่ต่อให้หลิวเหมียนถึงอ่านซ้ำไปสามรอบก็ยังไม่เจอเนื้อหาสาระสำคัญอะไร

เนื้อหาในนั้นเป็นพวกกวีจั่วตรประจำวันหลังนางจากไป

ยกตัวอย่างเช่นแมวที่นางเลี้ยงไว้ในลานบ้านคลอดลูกออกมาหนึ่งครอก เขาเลือกแมวสีขาวหางมีจุดสีดำตัวหนึ่งมาเลี้ยงไว้ในกระโถมผู้บัญชาการ เพราะว่ามันชอบนอนไม่ลุกเหมือนนาง ดังนั้นเลยตั้งชื่อให้ว่า 'ซุกเซียน' ที่มีความหมายว่าเทพแห่งการนอน ชื่อรองว่า 'เหมียนเออร์'

เสื้อผ้าที่นางเย็บให้เขาถูกไหม้ที่มือหยาบกระด้างซึกขาดไปแล้ว แต่พอเขาสวมชุดอื่นก็รู้สึกที่ไม่สบายตัวเท่าเสื้อตัวเก่า

ตอนนี้ในหุบเขาปลูกดอกเฟิงเหยาเต็มไปหมดแล้ว แต่ว่าดอกไม้ชนิดนี้ล่อผึ้งอย่างมาก เวลาชมดอกไม้ต้องสวมหมวกม่านแพร มิหนำซ้ำภายในหุบเขายังเต็มไปด้วยเสียงดังหึ่งๆ ทำเอาคนแช่น้ำอย่างสบายใจไม่ได้

หากไม่มีการแตกหักบอกลากัน อ่านเพียงเนื้อหาจากในจดหมาย นั่นคือสามีที่แยกจากกับภรรยารักมานานกำลังเล่าเรื่องราวในชีวิตประจำวันให้ฟังต่างหาก

หลิวเหมียนถึงถามตนเองว่าตนเป็นภรรยาเช่นใดของเขา คงไม่ใช่ว่า

ก่อนออกรบไหวหยางต้องว่างจนนอนไม่หลับ แล้วนึกเบื่อหน่ายถึงขั้น
เขียนจดหมายหานางแก้เบื่อหรือกระมัง

62

หลังหลิวเหมียนถึงอ่านจดหมายจบ นางนั่งดมกลิ่นหอมของดอกไม้
ที่ไซยรินจากบนกระดาศอยู่สักพัก ช่างหูประหนึ่งได้ยินเสียงผึ้งดังหึ่งๆ
ลอยมา

คนผู้นั้นก็ช่างเสียสติ ในเมื่อมีแต่ผึ้งเหตุใดถึงยังไปแช่น้ำอีก เขา
บอกว่าถูกผึ้งต่อยอยู่หลายครั้ง ไม่รู้ว่าอาการหนักหรือไม่...

รอหลิวเหมียนถึงรู้สึกตัวว่ามุ่มปากของตนเองหยักยกขึ้นโดยไม่รู้ตัว
หัวใจก็เย็นวาบ จึงรีบหุบยื้มลง จากนั้นค่อยๆ ลุกขึ้นจ่อจดหมายเผาในเตาอุ่น
แต่สำหรับดอกเฟิงเหยาแห่งดอกนั้น เดิมนางถือไว้เหนือเตาแล้ว แต่หลัง
ใคร่ครวญยังคงเสียบไว้ในตำราเล่มหนึ่งที่ปักติชอบอ่าน กลิ่นดอกไม้
หอมเกินไป สามารถรรมให้หน้าตำราหอมขึ้นมาด้วยเช่นกัน

หลังผ่านเรื่องนี้ความเกียจคร้านก่อนหน้าของนางก็ลดลงไปบ้าง
หลิวเหมียนถึงหิวผมเกล้าผมเรียบร้อย เตรียมจะกินข้าวก่อนค่อยเปลี่ยนชุด

นางตื่นสาย ดังนั้นอาหารเช้าที่กินจึงดูไม่เหมาะสมจะเป็นอาหารเช้า แล้ว นอกจากข้าวต้มหม้อดินหนึ่งชามยังมีตับห่านสี่ขาดหนึ่งจาน ดูท่าสุดท้ายพื้นนุ้ยยังคงคิดหาวิธียัดเยียดห่านหิมะเข้าไปในห้องครัวของบ้านสกุลลู่อได้อยู่ดี

หลิวเหมียนถึงไม่อยากกิน แต่คิดถึงว่าไม่อาจสิ้นเปลืองอาหารสุดท้ายจึงยังคืบใส่ปาก เป็นรสชาติอร่อยเหมือนกับในความทรงจำ

หลังรับกินข้าวต้มหมดไปชามหนึ่ง นางก็ไปตรวจดูบัญชีที่ห้องบัญชีต่อ แต่ตอนที่เดินไปได้ครึ่งทาง บังเอิญเจอกับท่านป้าสะไกรรองเจี๋ยนซื่อที่จะไปตรวจสอบเงินส่วนกลางพอดี เลยเดินไปพร้อมกันกับหลิวเหมียนถึง

หลิวเหมียนถึงมองใบหน้าท่านป้าสะไกรรองที่ถูกไ้อ๋เอ๋นกัดจนแดง รวากับยื่นหน้าอยู่ในสวนมานานแล้ว

แต่ท่านป้าสะไกรรองบอกว่า 'บังเอิญ' เจอกัน นางเองก็ไม่สะดวกถามว่าท่านป้าสะไกรรองจงใจมารอดตนเองแต่เข้าไ้หรือไม

เส้นทางไปยังห้องบัญชีไม่นับว่ายาวมาก แต่เจี๋ยนซื่อคล้ายมีคำถามไม่จบไม่สิ้น เริ่มจากถามว่าหลิวเหมียนถึงจะไปทำอะไรที่ห้องบัญชี

หลิวเหมียนถึงตอบอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ บอกเพียงว่าไปช่วยท่านตาดูบัญชีรายจ่ายที่หลายปีมานี้จ่ายให้บรรดาคนเก่าแก่ของสำนักคุ้มภัย ช่วยเรียบเรียงแทนท่านผู้เฒ่าเสียหน่อย

ต่อมาเจี๋ยนซื่อถามอย่างคลุมเครือต่อว่าหลิวเหมียนถึงอยากได้บ้านสามี่เช่นใด นางมีหลานชายห่างๆ อยู่คนหนึ่ง ฐานะครอบครัวนับว่ามั่นคง นิสัยเองก็ซื่อสัตย์ไว้ใจได้ แต่ว่าก่อนหน้านี้เคยมีภรรยาเอกที่เสียชีวิตไป ดังนั้นคนที่มาเป็นภรรยาเอกคนใหม่จะใช้คุณหนูหรือไม่ เขาไม่ถือสำนักที่ผ่านมายังไม่เจอใครตรงใจ หากหลิวเหมียนถึงสนใจสามารถลองพูดกับ

ท่านตานางขึ้นมาได้

หลิวเหมียนถึงได้ยินเรื่องนี้แล้วหันไปมอ่งท่านป้าสะไกรรองคนหนึ่ง
เฉวียนชื่อเองก็กำลังยิ้มแยมมอ่งนาง เพียงแต่สายตาดล้ายแฝง
ความนัยลึกซึ้ง หลิวเหมียนถึงไม่ถึงสาหากท่านป้าสะไกรรองจะรู้เรื่องที่ตนเอง
เคยเป็นสามีภรรยากับใครที่ซีเปย แต่ท่านป้าสะไกรรองยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูด
สะกิดนาง เช่นนั้นก็ออกจะน่าขันแล้ว

ดังนั้นนางจึงหลุดหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่ได้ "ขอบคุณ
ที่ท่านป้าสะไกรรองนึกถึงข้า เลือคนที่เหมาะสมเพียงนี้ให้ แต่ข้า
ไม่ยอมรับแต่งงานจริงๆ ถึงห้องบัญชีแล้ว ข้าขอตัวไปตรวจสอบบัญชีก่อน
เชิญท่านป้าสะไกรรองตามสบายเจ้าค่ะ"

พูดจบนางก็เดินเข้าไปในห้องบัญชี บนโต๊ะเล็กในห้องมีสมุดบัญชี
วางรอไว้ให้หลิวเหมียนถึงตรวจดู

เฉวียนชื่อเห็นหลิวเหมียนถึงเดินเข้าห้องบัญชีไปโดยไม่แม้แต่จะหันหน้า
กลับมา สีหน้าก็แข็งตึงไม่มามองทันควัน นางพูดจาดีๆ กับยายเด็กนี้ ยายเด็ก
นำตายนี้กลับวางท่าทางขึ้นมา!

มินาข้าทั้งๆ ที่บ้านรองเป็นคนดูแลครอบครัว แต่ตอนนี้พ่อสามี
กลับเอ่ยปากบอกให้หลิวเหมียนถึงเป็นคนดูแลบัญชีแยกของนอกบ้าน
นี่นับเป็นเรื่องประหลาดไต่กัน!

ที่นำตายที่สุดคือเมื่อวานตอนไปจุดธูปไหว้พระที่วัด ตอนหลัง
เส้นชื่อจากบ้านใหญ่เองก็มาด้วย ชูชูหยินผู้นั้นเอาแต่คอยสืบข่าวเรื่อง
หลิวเหมียนถึงจากเส้นชื่อทั้งแบบโจ่งแจ้งและเป็นนัยๆ ทำเอาเฉวียนชื่อ
ได้ยินแล้วอึดอัดใจมาก

ด้วยสาเหตุที่สกุลชูมาหาตนเองนั้นเป็นเพราะได้รับการไหว้วานจาก

บิดานางให้เอาหีบใบหนึ่งมาให้เจวียนซื้อด้วย ดังนั้นถึงได้รั้งอยู่ที่นั่นหลายวัน
ตอนแรกบิดาเองก็ไม่ได้ตกลงเรื่องหมั้นหมายกับสกุลซุอย่างนั้น
เป็นเหมาะ แค่เปิดเผยเจตนาเล็กน้อย ต่อมาก็ต้องดูว่าตอนที่สกุลซุมาเที่ยว
ซีโจว บุตรสาวของเจวียนชื่อมีความสามารถพอจะจับบุตรชายสกุลซุได้หรือไม่
แล้ว

ในเมื่อไม่ได้พูดจากันแน่ชัด หากซุฮยินเปลี่ยนใจไปถูกใจ
หลิวเหมียนถึงแทน นั้นเรียกว่าเป็นเรื่องราวประเพณีได้กัน!

เมื่อคืนวานเจวียนซื้อเล่าเรื่องซุฮยินให้สามี่ลุ่มฟังอย่างร้อนใจ แต่ลุ่ม
กลับไม่แยแส เอ่ยแค้นเสียงว่า 'นั่นเป็นเพราะนางไม่รู้เรื่องที่หลิวเหมียนถึงทำ
จะต้องขวัญกล้าเพียงใดถึงกล้ารับสะใภ้เช่นนี้เข้าบ้าน!'

เจวียนซื้อรู้สึกว่ในคำพูดของลุ่มแฝงความนัยบางอย่าง รีบลุกขึ้นมา
สะกิดถามทันที

ลุ่มรู้ตัวว่าพลั้งปาก แต่เรื่องบนภูเขายังซ่อนไม่อาจพูดออกไป ดังนั้น
เลยเลือกเรื่องที่ไม่สลักสำคัญมาเล่า บอกเพียงว่าตอนที่หลิวเหมียนถึง
สูญเสียความทรงจำเคยถูกคนหลอกไปเป็นสามี่ภรรยาอยู่สองปี

แต่ตอนที่ลุ่มเขียนเล่าให้น้องชายฟังก็ไม่ได้บอกว่าฝ่ายบุรุษเป็นใคร
ดังนั้นลุ่มเลยคิดว่ก็แค่ทหารเสเพลในกองทัพนายหนึ่งจึงไม่ได้ติดใจ แค่
รู้สึกโมโหแทนหลานสาว รู้สึกว่เด็กสาวในบ้านถูกผู้อื่นเอาเปรียบ

กระนั้นทุกวันนี้ลุ่มยังแอบดีใจที่หลิวเหมียนถึงมีความลับเช่นนี้ซ่อนอยู่
ยากจะแต่งให้ตระกูลดีๆ ได้ ก็นับว่ช่วยป้องกันไม่ให้ลุ่มชิงชิงบุตรสาว
ของตนเองสูญเสียบุพเพแต่งงานดีๆ ไป

ดังนั้นเขาเลยหลีกเลี่ยงเรื่องหนัก เลือกล่าเพียงเรื่องที่หลิวเหมียนถึง
สูญเสียความทรงจำแล้วอยู่กับทหารนายหนึ่งที่ซีเปย์ให้เจวียนซื้อฟัง

เจวียนซื่อได้ยินแล้วอ้าปากกว้าง ผ่านไปก่อนวันถึงพูดอะไรออก 'ท่านลุงทั้งสองคนอย่างพวกท่านช่างมีความสามารถนัก! ทำเหมือนถึงหายไปได้อย่างไร ทั้งยังตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ หาก...หากเรื่องนี้จะแพร่กระจายออกไป ไม่ต้องพูดว่านางจะอยู่ไม่ได้ มิใช่ว่าคุณหนูบ้านพวกเรา จะเสียชื่อเสียงไปด้วยเหมือนกันหรือ'

ลู่มู่ถลึงตาเอ๋ย 'เรื่องนี้โทษลุงอย่างพวกเราได้หรือไร เป็นเพราะนาง... โธ่เอ๋ย บอกไปเจ้าก็ไม่เข้าใจ เธอเป็นว่าเจ้ารู้ความร้ายแรงของเรื่องไว้ก็พอ ห้ามพูดออกไปเด็ดขาด แต่อาศัยตรงจุดนี้นางก็ไม่มีทางแย่งบุพเพแต่งงาน กับสกุลซู่จากชิงชิงของพวกเราได้แล้ว นอกจากนี้บิดาของเหมียนถึงเองก็ ไม่ได้ความ ซู่ฮุยยินไม่นำถึงขั้นแต่งทายาทขุนนางต้องโทษให้บุตรชายตนเอง หรือค!'

เจวียนซื่อพอจะวางใจลง ถึงได้อาศัยโอกาสในวันนี้มาดักรอ หลิวเหมียนถึงเพื่อเอ่ยเตือนนางอ้อมๆ ด้วย ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรนางก็มี รูปโฉมงดงาม หากอาศัยหน้าตามาหลอกล่อคุณชายซู่ ถึงเวลานั้นมิใช่จะเป็นเรื่องไม่น่ามองขึ้นมาในครอบครัวหรือ

นี่ก็ไม่ถึงว่ายายเด็กนี้จะวางท่าเมินเฉยใส่ นาง ไม่คิดเสียบ้างว่า หากความจริงอันน่าขายหน้าพวกนั้นถูกผู้อื่นล่วงรู้เข้า นางจะยังแต่งงาน ออกไปได้อีกหรือไม่!

เจวียนซื่อหุบสมุดบัญชีสองสามเล่มมาอย่างประดักประเดิดแล้ว กลับเรือนตนเองไปอย่างหงุดหงิด

ช่วงเวลาต่อจากนั้นหลิวเหมียนถึงรู้สึกหงุดหงิดอยู่เล็กน้อย

บางทีอาจเพราะถูกหลิวเหมียนถึงจับได้ พันहु้จึงเปลี่ยนมาทำตัว

เปิดเผย มักจะยืนเฝ้าอยู่ประตูหลังรอให้ฟางเขียวหรือปี่เฝ้าออกมา แล้ว
ฝากของบางอย่างกับพวกนางมาให้คุณหนูหิ้ว

หิ้วหემียนถึงส่งสอนสองสาวให้ไปรอบหนึ่งพวกนางจึงไม่กล้ารับอีก
ส่วนจดหมายหนึ่งฉบับทุกต้นเดือน หิ้วหემียนถึงก็ไม่เคยรับอีกเช่นกัน

หิ้วหემียนถึงตระหนักว่านางกับซุยสิงโจวเดิมทีชีวิตนี้ไม่มีกระทั่ง
วาสนาต่อกัน เพียงจับพลัดจับผลูมาอยู่ด้วยกันเท่านั้น

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่ควรจะรู้สึกเสียดายอะไร

เขาในฐานะฮ่องต่างสกุลผู้มากความดีความชอบ ในฐานะสูงส่ง เป็น
ตัวเลือกบุตรเขยของไทเฮา ขณะที่นางเป็นเพียงบุตรสาวของนักโทษ
อย่าได้พูดว่าเทียบกับผู้เป็นถึงองค์หญิงเลย แค่เทียบกับหญิงสาวครอบครัว
ธรรมดาทั่วไปยังเทียบไม่ได้

บางทีตอนที่ซุยสิงโจวคบหากับนางอาจเกิดความรู้สึกแท้จริงขึ้นมา
ลึมนางไม่ลง แต่แล้วอย่างไร เขาจะเสี่ยงผิดต่อศีลธรรมของใต้หล้า ใช้ชีวิต
อยู่กับนางจริงๆ หรือ

หากคนที่นางเผชิญหน้าด้วยคือซุยจิวแห่งถนนสายเหนือ นาง
จะรักษาการแต่งงานนี้ไว้ด้วยความมั่นใจถึงที่สุด แต่เขาเป็นโหวหยางฮ่อง
ซุยสิงโจว ความรู้สึกที่เขามีให้นางผสมผเสระหว่างจริงกับเท็จ บางทีกระทั่ง
ตัวเขาเองยังบอกไม่ถูกว่ามีความจริงอยู่มากเพียงใด

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มีผู้รับผิดชอบอย่างหมดจด หลีกเลี้ยงไม่ให้ตบัว
ยังเหลือใยต่อกัน

พอถูกปิดประตูใส่หน้าบ่อยครั้งเข้า พันहु่ก็ไม่ส่งของมาให้อีก ถึงแม้
หิ้วหემียนถึงรู้ว่าพวกเขาซ่อนตัวอยู่ในเงามืด แต่ก็ไม่เคยเผล่ออกมา
รบกวนนางอีก

ความสามารถในการทำงานของปีเฒ่าเองก็นับว่าสูง หลายวันมานี้ มีแม่สื่อมาเยี่ยมเยียนสอบถามถึงสถานการณ์ของหลานสาวครอบครัวสกุลลู อยู่บ่อยๆ

ส่วนซุซุหยินท่านนั้น เดิมอยู่ค้ำเพียงไม่กี่วันก็จะกลับ แต่ไม่รู้เหตุใด จึงยังอยู่ต่ออีกหลายวันเพราะงานบางอย่าง

หลิวเหมียนถึงเคยพบนางในสวนดอกไม้อยู่หลายครั้ง ทุกครั้งซุซุหยิน จะมาสอบถามพวกเรื่องกิจการในมือนางอย่างกระตือรือร้น

แต่หลังสืบข่าวอย่างคลุมเครือแล้วได้ความว่ากิจการในมือ หลิวเหมียนถึงเพียงช่วยดูแลแทนสกุลลู ข้าบิดาของนางยังเป็น นักโทษประหาร ความเป็นมิตรของซุซุหยินก็ลดต่ำลง กลับมาชื่นชม คุณหนูลูชิงอิงอีกครั้ง

ทว่าหลิวเหมียนถึงยังคงช่วยเหลือท่านป้าสะไกรร้องเรียนชื่อ กับญาติผู้น้องชิงอิงอย่างปรารถนาดี นางหวังว่าหากท่านลุงรองจะหมั่นหมาย กับสกุลซุซุจริงๆ อย่างได้ฟังคำแนะนำจากปากผู้อื่น แต่ควรไปตรวจสอบดู ละแวกรอบๆ สกุลซุซุด้วยตนเองสักครั้งจะดีกว่า

เพราะนางรู้สึกว่าการสกุลลูไม่เหมือนกับที่ท่านผู้เฒ่าเคยแนะนำว่า เป็นตระกูลใหญ่โตหรือดีอะไรเช่นนั้น

บางทีอาจเพราะเป็นคู่สามีภรรยาปลอมๆ กับซุซุสิงใจมานาน หลิวเหมียนถึงเลยได้เรียนรู้ความพิถีพิถันมาหลายอย่าง พวกท่าทางการแสดงออกของตนเองก็พอจะมีความเข้าใจผิวเผิน รายละเอียดเล็กน้อย หลายอย่างที่คู่แม่ลูกสกุลซุซุแสดงออกมัล้วนยกมาโอ้อวดไม่ได้

จากที่นางเห็นพวกเขาไม่ได้แตกต่างอะไรกับครอบครัวขุนนาง ใดๆ กลางๆ อย่างท่านป้าสะไกรงเท่าไร

แต่สองแม่ลูกคู่นั้นฟังคำแนะนำของหลิวเหมียนถึงไม่เข้าหู โดยเฉพาะ ลู่ชิงอิง มันใจว่าหลิวเหมียนถึงไม่ได้กินองุ่นจึงหาว่าองุ่นเปรี้ยว คงเพราะ ชูชุนยิ่ไม่ถูกใจนางถึงได้แอบมาแย่งตะแคงรั้วลับหลังเช่นนี้

ความจริงหลิวเหมียนถึงยังมีข่าวอีกเรื่องหนึ่งของคุณชายชูที่ไม่ได้ยก ขึ้นมาพูด เช่นระยะนี้คุณชายชูมักบังเอิญมาเจอนางในสวนดอกไม้ ท่อบตกวี อยู่ด้านหลังนาง ลูกเล่นแพรวพราว

พูดกันตามตรงหลิวเหมียนถึงหลงนึกมาโดยตลอดว่าตนเองอาจชื่นชม บารุขำพวงสุภาพสง่างามอย่างบัณฑิต ในเมื่อคุณชายจื่ออวี๋คนก่อนเป็นเช่นนั้น ชูยสิงใจวในตอนหลังก็เหมือนกัน

นิสัยของสองคนนี้น่าไม่ต้องไปสนว่าดีหรือเลว พวกเขาต่างก็ไม่ใช่ คนที่ทำตัวโอ้อวดเกินจริง ไม่ว่าจะหยิบใครขึ้นมาก็ล้วนเป็นคุณชายสูงศักดิ์ ที่มีเสน่ห์ต่างกันไป

นอกจากทำให้หลิวเหมียนถึงสงสัยว่าตนเองมองบารุขได้ตามีตบอด ก็มีความภาคภูมิใจแปลกๆ ต่อความชื่นชอบชั้นสูงของตนเองอยู่ด้วย

แต่พอมาถึงคุณชายชู นางแอบเปื้อน่ายกับ 'ท่าทางสุภาพสง่างาม' เช่นนี้บ้างแล้วจริงๆ หากไม่ติดที่คุณชายชูเป็นสมบัติล้ำค่าบนฝ่ามือของ ครอบครัวท่านลุงรอง ตอนที่ถูกเขาตามหลังกา หลิวเหมียนถึงยังอยากจะ หันกลับไปถีบให้สักหนึ่งฝ่าเท้าจริงๆ

ถึงอย่างไรเรื่องที่ควรพูดนางล้วนพูดให้ครอบครัวท่านลุงรองฟังแล้ว หากพวกเขาคิดว่านางอิจฉาจริงๆ นางก็ไม่สะดวกจะพูดอะไรอีก ได้แต่ แอบไปคุยกับท่านตาหลัง ให้ท่านผู้เฒ่าเตรียมตัวที่จะช่วยดูแลครอบครัว ท่านลุงรองอีกทอด

แต่วันนี้เจวียนชื้อพูดเรื่องหนึ่งออกมาอย่างปลาบปลื้ม เสมือนเป็น

การยืนยันว่าหลัวเหมียนถึงมองผิดไป ถูกครอบครัวยุสกุช

ที่แท่นหน้านี้เจวียนซื่อก็นัดชูฮูยินไปชิมเบ๊อย่างหนึ่งกรอบขึ้นชื่อของซีโจวที่หอซุ่ยฮวา

นึกไม่ถึงว่าชูฮูยินกลับพูดว่าหลานชายห่างๆ คนหนึ่งของนางมาที่ซีโจวเช่นกัน ดังนั้นคุณชายชูเหมียนจึงทำตัวเป็นเจ้าบ้าน ต้องการเชิญญาติผู้พี่ของตนเองมากินเลี้ยงที่หอซุ่ยฮวาด้วย ในเมื่อเป็นงานเลี้ยงเล็กๆ ในครอบครัว จึงได้แต่ยกเลิกันดกับเจวียนซื่อแล้ว

เจวียนซื่อสืบทอดคุณเล็กน้อย จึงได้รู้ว่าหลานชายที่ชูฮูยินพูดถึงเป็นท่านโหวบรรดาศักดิ์ผู้หนึ่ง

นางได้ยินบิดาพูดถึงมานานแล้วว่าสกุลชูมีญาติสูงศักดิ์คอยช่วยสนับสนุน อนาคตของคุณชายชูเหมียนกว้างไกลไร้ขอบเขต ตอนนี้อย่างไรจะเป็นความจริง!

ชูฮูยินแค้นมาเที่ยวเล่นที่ซีโจว ท่านโหวผู้เป็นญาติกลับตามมาด้วย เห็นได้วาระหว่างลูกพี่ลูกน้องสนิทสนมกันอย่างยิ่ง

ทุกวันนี้เจวียนซื่อคิดแต่อยากยกบุตรสาวให้แต่งงานกับสกุลชู ย่อมมองท่านโหวผู้เป็นญาติของตนเองไปด้วย

แต่ตอนนี้พวกเขากินเลี้ยงกันอยู่ที่หอซุ่ยฮวา ตนเองกลับไร้วาสนาได้พบหน้า ช่างน่าหงุดหงิดใจเสียจริง เจวียนซื่อเอาแต่คิดว่าวันพรุ่งนี้จะหาเหตุผลอะไรให้คุณชายชูช่วยแนะนำ นายท่านรองของบ้านตนเองจะได้คารวะท่านโหวผู้เป็นเหมือนกัน

อาจเพราะสวรรค์ได้ยินคำภาวนาของนาง ประมาณช่วงบ่ายตอนที่แม่ลูกสกุลชูซึ่งฝากตัวพักอยู่ที่บ้านสกุลลู่กลับมา ได้พาแขกผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งมาด้วย

รถม้าหรรษาเจ็ดแปดคันจอดหยุดหน้าประตูบ้านสกุลลู่ ดึงดูดยสายตา
คนบนท้องถนนให้ชะเง้อชะเง้อมอง

มารดาเถอะ กระทั่งล้อรถเหล็กยังฝังอัฏฐมณีเอาไว้ ชวนให้เห็นแล้ว
ตาร้อนใจเต็นแรงนัก

บ่าวเฝ้าประตูวิ่งเข้าไปรายงานลู่อู๋ "ท่าน...ท่านผู้เฒ่า ที่ประตู
มีแขกสูงศักดิ์มาขอรับ! คุณชายชูบอกว่าเป็นเงินหนานโหวจากเงินโจว
มาเที่ยวเล่นที่นี่ ได้ยินว่าในบ้านพวกเราติดดอกเหมยหิมะเพิ่งบานเต็มสวน
ตั้งใจมาเยี่ยมชมดูดอกเหมยพร้อมคุณชายชูเสียหน่อย!"

ลู่อู๋ได้ยินแล้วไม่ได้ลนลานเหมือนบ่าวเฝ้าประตู เขาตะลอนไปทั่ว
เหนือจรดใต้มาหลายปีเพียงนี้ พบเจอผู้สูงศักดิ์มาแล้วมากมาย

นอกจากนี้ที่บ้านของพวกเขามีต้นเหมยเพียงต้นเดียวแถมบาน
เมื่อสองวันก่อน ไม่มีกระทั่งกลั่นอาย 'ป่าเหมย' อย่างแถบซานเมือง
ท่านโหวผู้นี้จะต้องมาดูที่บ้านสกุลลู่ให้ได้เช่นนี้เป็นเรื่องอันใดกัน

ลู่อู๋ขมวดคิ้ว สั่งให้บ่าวอาวุโสช่วยเขาเปลี่ยนชุด จากนั้นออกไปต้อนรับ
ตอนที่เขาเดินถือไม้เท้ามาถึงประตู ครอบครัวย่านรอมมาถึงนานแล้ว
สีหน้าต่างมีความสุข พานบุตรชายบุตรสาวตนเองมาคุกเข่าต้อนรับหน้าประตู
ส่วนทางบ้านใหญ่ลู่อู๋เขียนออกไปทำธุระไม่อยู่บ้าน มีเพียงสะใภ้คนโตเดินถือ
เพิงเดินพาหูลีวเหมียนถึงออกมาจากประตูวงเดือน จากนั้นคุกเข่าต้อนรับอยู่
ด้านข้างประตู

ลู่อู๋ยังไม่ทันเดินเข้าไปใกล้ก็ตาแหลมเห็นว่าเงินหนานโหวผู้นั้น
มองผ่านทุกคนไปจ้องหิ้วเหมียนถึง คล้ายร้อนรนอยากเข้าไปช่วยพยุงนาง
ขึ้นมาเต็มที่

ส่วนหิ้วเหมียนถึงหลานสาวของเขาก็เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

ข้าเลื่องตาลิ่งมองเจ้านหานโหวไปหนึ่ง ในดวงตาคู่นั้นกลับมีรังสีสังหาร
สภาพหากเขาก้าวเดินขึ้นหน้ามาหนึ่งก้าวก็จะพุ่มสุดชีวิตกับเขาแล้ว...

ที่ประหลาดที่สุดคือคนเป็นถึงท่านโหวผู้นั้นกลับตัวสั่นเทิ้มเล็กน้อย
จากนั้นก็ทักทายกับลุ่มู่อย่างเป็นทางการก่อน ค่อยเชิญบรรดาสตรีใน
ครอบครัวลุกขึ้น

ขณะนั้นลุ่มู่ก็เดินมาถึง ย่อมต้องคารวะท่านโหวผู้นี้เช่นกัน แต่ร่างกาย
ยังไม่ทันลงไปทั้งหมดก็ถูกเจ้านหานโหวจับประคองไว้พร้อมเอ่ยอย่างเป็นมิตร
ผิปกติ "ท่านคือท่านผู้เผาลู ผู้คุ้มภัยอาวุโสแห่งสำนักคุ้มภัยเลนเวยชื่อดัง
ใช่หรือไม่ ท่านอายุมากเพียงนี้แล้ว ไม่จำเป็นต้องมากมารยาทกับข้าหรือ
เข้าไปดื่มชาพูดคุยกันข้างในดีกว่า!"

ท่านโหวนามจ้าวจยาอวี่ผู้นี้ช่างเป็นคนมีนิสัยโผงผาง หลังพูดจบ
ก็ไม่รอให้เจ้าบ้านตอบรับ ตนเองเดินนำก้าวปราดไปก่อน พาทุกคนตามเขา
เข้าไปในห้องโถงด้านหน้า

เมื่อมาถึงห้องโถงเขาเอ่ยปฏิเสธเกรงใจกับลุ่มู่ตามมารยาทแล้ว
ก็นั่งลงบนตำแหน่งประธานอย่างไม่เกรงใจอีก ก่อนให้บรรดานุช สตรี
คนแก่ และเด็กทั้งหมดนั่งลงตาม ทั้งให้ทำตัวตามสบายสักหน่อย ไม่ต้อง
มาคอยระมัดระวัง มองว่าเขาเป็นญาติมิตรสหายเก่าก็พอแล้ว

เพียงแต่ส่วนใหญ่นั่งอยู่ต่างไม่ถนัดเรื่องคบค้าสมาคม ช่วงหนึ่ง
บรรยายกาศนิ่งเงียบจนน่าอึดอัด ไม่รู้ว่าจะพูดคุยกับท่านโหวที่โผล่มากะทันหัน
ท่านนี้อย่างไร

โชคที่บ้านรองมีลุ่มู่ผู้ช่างจำนรรจา จึงต้อนรับท่านโหวจ้าวอย่าง
รอบคอบทุกด้าน สนทนากันไปมาถึงขั้นมีความรู้สึกเหมือนเป็นผู้รู้ใจที่เจอกัน
ซ้ำไป

หลิวเหมียนถึงนั่งอยู่สักพัก รอจนท่านโหวจ้าวเอ่ยขึ้นชมว่าท่านผู้เฒ่าลู่อยู่เป็นคนมีวิชาสนา บุตรชายหลานชายต่างเป็นคนมีความสามารถ หลานสาวก็ดูอ่อนหวาน นางก็ลุกขึ้นอย่างเหมาะสม บอกว่าตนจะไปเปลี่ยนชุด จากนั้นออกไปจากห้องโถงอย่างเป็นธรรมชาติแล้วไม่กลับไปอีก

นางกลับเรือนตนเองไปเปลี่ยนชุดจริงๆ จากนั้นนั่งรถม้าจากประตูหลังไปที่สำนักคู้มภัยเหลียงชิน

สองวันมานี้ก็กิจการสำนักคู้มภัยดำเนินไปด้วยดี นางจึงอาศัยโอกาสช่วงบ่ายมาตรวจสอบดู

หลังนางมาถึงสำนักคู้มภัยประมาณครึ่งชั่วยาม รถม้าคันหนึ่งก็มาจอดหยุดหน้าประตูสำนักคู้มภัย ก่อนเห็นท่านโหวจ้าวเฉียนที่เดิมควรอยู่ที่บ้านสกุลลู่เดินโบกพัดกลางฤดูหนาวเข้ามาในสำนักคู้มภัย

หลิวเหมียนถึงกำลังดีดลูกคิด เห็นเขาเข้ามาก็ถอนหายใจน้อยๆ จากนั้นเดินอ้อมโต๊ะเก็บเงินออกมา ถามท่านโหวจ้าวอย่างมีมารยาทว่า มีสินค้าอะไรจะฝากส่งหรือไม่

เสียเวลาจนปานนี้จ้าวเฉียนถึงหาเวลาว่างคุยกับหลิวเหมียนถึงได้ เขาริบเอ่ยอย่างอดทนรอไม่ไหวทันที "คุณหนูหลิว เจ้ายังหงุดหงิดข้าอยู่หรือ ตอนนั้นข้าถูกซุ่ยจิวบังคับถึงได้จำเป็นต้องโกหก เจ้าอย่าได้โทษข้า ครั่งนี้ข้าเดินทางไปสี่เป่ย์ถึงได้รู้ว่าเจ้าจากไปนานแล้ว เลยตามมาขอโทษเจ้าอย่างอดรนทนไม่ไหว..."

หลิวเหมียนถึงหลุบตาลงเอ่ยเสียงทุ้ม "ข้าเพิ่งเจอท่านโหวเป็นครั้งแรกที่บ้านเมื่อครู่นี้ ท่านซุ่ยจิวที่ท่านพูดถึงนั้นข้าไม่รู้จัก อีกอย่างท่านจะต้องมาขอโทษชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่งอย่างข้าไปใย ช่างกล่าวให้คนจับต้นชนปลายไม่ถูกจริงๆ"

จ้าวเจริญเข้าใจขึ้นมาทันควัน "ใช่ๆ ก่อนหน้านั้นข้าไม่เคยพบคุณหนู... ไม่สิ คุณหนูยังจำได้หรือไม่ว่าเจ้าเคยมาถามหายากับข้า หากเจ้าจำอะไรไม่ได้เลย แกล้งทำเป็นไม่รู้จักข้า ข้าไม่ยอมหรือกนะ"

จ้าวเจริญเองก็มีไหวพริบ จะต้องให้หลิวเหมียนถึง 'จำ' เรื่องราวเก่าๆ บางอย่างระหว่างพวกเขาให้ได้ ข้ออ้างว่าหลิวเหมียนถึงเคยคิดว่าเขาเป็นหมอ เคยถามเกี่ยวกับเพียบยานั้นดีที่สุด ทั้งไม่ทำลายชื่อเสียงของหญิงสาว ทั้งให้ทั้งสองคนทำความรู้จักกันอย่างมีเหตุมีผล

หลิวเหมียนถึงมองการต่อรองของจ้าวเจริญแล้วรู้สึกว่าการวินิจฉัยอย่างนี้

แต่ตอนนั้นนางก็รู้แล้วว่าคนที่จะเป็นสหายกับไหวหยางอ่องได้จะต้องไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดาทั่วไปแน่นอน ที่แท้ท่านหมอจ้าวผู้กะล่อนเสเพลคือเจ้านานโหวนี่เอง

ชาวบ้านธรรมดาอย่างนางทุกสามวันห้าวันต้องมารับมือกับพวกบุรุษอ่องโหวเหล่านี้ ช่วงบั้นทอนอายุชัยกันเสียจริง!

เมื่อครูนี้นอนอยู่บ้านสกุลลู่ จู่ๆ ได้เห็นเขาลงจากรถม้า เดินมาทางตนเองโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น หลิวเหมียนถึงก็ร้อนใจจนหลังเหงื่อเย็นแล้วจริงๆ

นางไม่ได้กลัวชื่อเสียงตนเองเสียหาย แต่เรื่องราวเหลวไหลพวกนั้นไม่อาจส่งผลกระทบต่ชื่อเสียงของบรรดาสตรีสกุลลู่ได้

โชคดีที่จ้าวเจริญหยุดเท้าได้ทัน ละเว้นไม่ต้องให้นางอธิบายอะไรมากมายต่อหน้าคนที่บ้าน มาตอนนี้จ้าวเจริญกลับไม่สนใจอะไร จะต้องให้ทั้งสองคนกลายมาเป็นคนรู้จักเก่ากันให้ได้ หากไม่คล้อยตามเขา ไม่รู้ว่าท่านโหวผู้เอื้อระเหยลอยชายท่านนี้จะเล่นลูกไม้อะไรอีก

หิ้วเหมียนถึงเลยได้แต่ผงกศีรษะอย่างจวนใจ มองสำรวจจ้าวเฉวียนอีกทีก่อนเอ่ย "อ้อ พอท่านพูดเช่นนี้ข้าก็นึกออกแล้ว เหมือนว่าตอนที่ไม่สบายจากการเร่งรีบเดินทางเคยได้เทียบยาจากท่าน...แต่ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าท่านเป็นถึงท่านเงินหนานโหวแห่งเงินโจว แต่ก่อนหากเคยล่วงเกินไป ขอท่านโหวอภัยให้ด้วยเจ้าคะ"

เห็นหิ้วเหมียนถึงยอมรับในที่ที่สุด จ้าวเฉวียนเองก็ผ่อนลมหายใจยาว กดเสียงต่ำเอ่ย "เช่นนั้นพวกเราไม่ถือโทษกันอีกดีหรือไม่"

หิ้วเหมียนถึงรู้สึกว้าวแม้อายุสังเวยจะเคยใส่ร้ายจ้าวเฉวียนต่อหน้านาง แต่วิธีพูดจากะล่อนปลิ้นปล้อนของจ้าวเฉวียนตรงจุดนี้ไม่มีอะไรให้สงสัยจริงๆ

ดังนั้นนางจึงไม่สนใจคำพูดสนิสนมฝ่ายเดียวของจ้าวเฉวียน ยังคงถามอย่างทงเหินเกรงใจว่า "ไม่ทราบที่ท่านมาที่นี่มีสินค้ายากฝากส่งหรือไม่เจ้าคะ"

จ้าวเฉวียนคุ้นชินกับท่าทีเย็นชาของหิ้วเหมียนถึงแล้ว จึงไม่ได้ถือสา

นับตั้งแต่เขากลับจวนไปครั้งนั้นก็ยุ่งกับการจัดการเรื่องสภปรกภายในจวน เขากับภรรยาเอกห้องพระของตนเองไม่เคยร่วมหอกันมานาน นางกลับมีเรื่องมงคลผุดขึ้นมาจากความว่างเปล่า

จ้าวเฉวียนที่ถูกไล่กลับไปเปิดเผยเรื่องราวทุกอย่าง สุนัขใหญ่เฒ่าเกือบโมโหจนหมดสติ รีบสั่งให้คนจับตาตุ๊กตะไม้ รวมถึงเขียนจดหมายให้บิดาที่เป็นผู้ตรวจการสำนักตรวจการนครหลวงของนาง ต้องการสะสางเรื่องนี้ให้กระจ่าง

สุดท้ายจ้าวเฉวียนถึงพอจะเข้าใจเรื่องราวว่าเหตุใดภรรยาตนเองหาเรื่องออกบวชก่อนแต่งงาน หลังแต่งงานก็เอาแต่สนใจพุทธศาสนา ที่แท้ นางดูจืดจางไป นึกไม่ถึงว่าจะแอบลักลอบคบหากับบุตรชายของ

หัวหน้าพ่อบ้านในจวนตนเอง หลังแต่งงานมาก็ไม่เคยตัดความสัมพันธ์
ด้วยเพราะในใจนางมีผู้อื่น แต่งงานมาแล้วจึงยกพุทธศาสนามาอ้าง จงใจ
เป็นชากับตนเอง

บัดนี้นางตั้งครรภ์บุตรของชายชู้ เดิมตั้งใจจะแอบคลอดออกมาแล้วค่อย
ส่งไปเลี้ยงดูข้างนอก นี่ก็มาถึงว่าจะถูกสาวใช้ของตนเองปลั่งปากพูดออกไปให้
แม่สามีรับรู้เสียก่อน

ทั้งสองครอบครัวต่างเป็นคนมีหน้ามีตา เรื่องอัปลักษณ์เกิดขึ้นแล้ว
ไม่ว่าใครก็ขายหน้าไม่ได้ แต่จิตใจที่ถูกชู้ในท้องตนเองใหญ่เกินไป ขับออกมา
ไม่ได้แล้ว

ดังนั้นท่านพ่อตาของเจ้าเวียงเลยรับตัวบุตรสาวกลับไปที่จวน
รอให้ครบเดือนค่อยประกาศบอกภายนอกว่าเด็กถูกรักพันคอ คลอดยากแล้ว
เสียชีวิตไป จากนั้นหาเหตุผลมาให้ทั้งสองจวนเขียนหนังสือหย่ากันเสียๆ
อีกที

ดังนั้นทุกวันนี้แม้เจ้าเวียงจะอยู่ในนามคนแต่งงานแล้ว ทว่าภายในใจ
มีอิสระเสรีถึงที่สุด

รอเขาหย่ากับอดีตภรรยา ถอดหมวกเขียวออก อยากแต่งกับใครก็ได้
แล้วทั้งนั้น! แม้หลัวเหมียนถึงไม่เหมาะจะเป็นภรรยาเอก แต่ไม่มีปัญหากับ
การเป็นอนุอย่างแน่นอน

แต่หากอยากได้ใจของนางในดวงใจ จำเป็นต้องมีของขวัญแรกพบหน้า
อยู่ดี ตรงจุดนี้เจ้าเวียงยังคิดได้

ฉะนั้นเมื่อเห็นหลัวเหมียนถึงกลับไปนั่งดีดลูกคิดหลังโต๊ะเก็บเงินอีกครั้ง
ท่านโหวจ้าวจึงสั่งให้บ่าวชายหยิบกล่องผ้าไหมใบใหญ่มา แล้วหยิบกระปุก
เครื่องเคลือบลงไขผึ้งปิดผนึกใบหนึ่งออกมา เอ่ยว่า "ข้านึกถึงอาการบาดเจ็บ

ที่มือเท้าเข้ามาโดยตลอด จึงคอยหาอ่านพวกตำรับโบราณ แต่ในเทียบยามีตออีกกุ้ที่หาได้ยากมาก ข้าเองก็เสียเงินไปมากกว่าจะปรุ้งออกมาได้ หลังเจ้ากลับไปให้ทายาที่บาดแผลวันละครึ่ง รอลิ้นเอ็นมือเท้ากลับมายึดหยุ่นถึงเชื่อมต่อได้อีกที ถึงเวลานั้นก็จะฟื้นตัวกลับมาดังเดิม..."

เขาพูดเช่นนั้นจบ หลิวเหมียนถึงก็เงยหน้ามองเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ "ท่านพูดความจริง?"

จ้าวเฉวียนตบหน้าอกก่อนเอ่ย "บุรุษอกสามศอกจะหลอกลวงคนได้อย่างไร"

หลิวเหมียนถึงมองกระปุกใบนั้น สำหรับนางแล้วการที่มือเท้าฟื้นตัวกลับมาดังเดิมได้ออกจะดึงดูดใจเกินไปแล้วจริงๆ

"ราคาเท่าไร ข้าจ่ายให้ท่าน" หลิวเหมียนถึงคิดแล้วเอ่ย

จ้าวเฉวียนเอ่ยอย่างไม่พอใจ "เจ้าเห็นข้าเป็นท่านหมอขายยาจริงๆ หรือไร เอาเช่นนี้แล้วกัน ถือว่าเป็นของชดเชยที่ก่อนหน้านี้ข้าหลอกลวงเจ้า เจ้าอย่าได้หงุดหงิดซ้ำอีกได้หรือไม่"

หลิวเหมียนถึงใคร่ครวญแล้วไม่ตอบ ทว่าถามอีกอย่างแทน "ท่านไหวจ้าวกับคุณชายชูเป็นญาติกันจริงๆ?"

จ้าวเฉวียนเอียงคอคุ่นคิด ไม่ใช่ว่าเขาความจำไม่ดี แต่เป็นเพราะปกติมีคนแปลกๆ มาผูกมิตรดีตัวเป็นญาติสนิทกับเขามากเกินไปจริงๆ หลงเลยหลานเอ่ย ลูกพี่ลูกน้องอะไรพวกนั้น ออกจากจวนไปที่หนึ่งก็มีเยอะจนเดินสะดวกได้

แต่ดูเหมือนเขากับสกุลชูจะไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดอะไรกันจริงๆ เหมือนในงานเลี้ยงน้ำชาครั้งหนึ่งได้ทำความรู้จักกับคุณชายชูเข้า จากนั้นเอ่ยถึงล้อเล่นไปก็กลายมาเป็นลูกพี่ลูกน้องกันแล้ว

ครั้งนี้เข้ามาที่สี่โจวเพื่อมาหาหลิวเหมียนถึงโดยเฉพาะ ใครจะคิดว่า บังเอิญเจอคุณชายซุนบนถนน อีกฝ่ายเข้ามาตีสนิท่านโหวจ้าวอย่างกระตือรือร้น และตอนที่ท่านโหวจ้าวได้ยินว่าเขาพักค้างแรมอยู่ในบ้านสกุลลู่อีกก็เกิดเจตนาอื่น ซ่อนเร้น คิดอยากเข้าหาสกุลลู่อด้วยวิธีนี้

ด้วยเหตุนี้สองลูกพี่ลูกน้องที่ไม่เกี่ยวพันกันทางสายเลือดจึงร่วมมือกัน ทั้งอย่างนี้

หลิวเหมียนถึงได้ยินแล้วขมวดคิ้วเอ่ย "ในเมื่อไม่ได้เป็นญาติกัน ท่านโหวควรจะบอกกับผู้อื่นให้ชัดๆ ไม่อย่างนั้นหากผู้อื่นอ้างชื่อท่านทำอะไร ขึ้นมา มิใช่จะเสื่อมเสียชื่อเสียงดังงามของตระกูลท่านหรือ"

จ้าวเฉียนผิงก็ระแวงอย่างแรง "ปกติข้าทำตัวเหลวไหลเพราะไม่มีใคร คอยดูแลข้า แต่ว่าคำพูดของคุณหนูหลิว ข้าย่อมจดจำใส่ใจ หากเจ้าคอย ดูแลข้าให้มากๆ ข้าก็ขอขอบคุณคุณหนูหลิวแทนทุกคนในจวนโหวแล้ว!"

63

จ้าวเฉวียนไม่รู้เรื่องราวเบื้องหลังของสาเหตุที่ซุยสิงโจวกับ
หลิวเหมียนถึงแยกย้ายกันชัดเจนนัก

ความวุ่นวายที่ซีเป่ยกั๊กได้แล้ว ในตอนนี้ราชสำนักกำลังร่วมมือกับ
ธิดาของกษัตริย์เผ่า ดูจากท่าทีแล้วมีเจตนาจะปราบปรามซีเป่ให้อยู่ใน
ความสงบ ส่วนซุยสิงโจวเคลื่อนทัพไปที่โยวโจวท่าจะเหตุไม่คาดฝันบางอย่าง
จึงไม่อาจย้อนกลับมาได้ชั่วคราว

ครั้งนี้ตอนที่เขาไปพบซุยสิงโจวที่โยวโจว ซุยสิงโจวไม่เต็มใจจะ
จะยกเรื่องหลิวเหมียนถึงขึ้นมาพูด เพียงรีบร้อนฝากฝังเรื่องราวบางอย่าง
กับเขา จากนั้นมอบสมุนไพร่ดองกิงกุให้แล้วฝากเขาทำออกมาเป็นยาทา ทั้งยัง
กำชับห้ามไม่ให้จ้าวเฉวียนบอกหลิวเหมียนถึงว่าตนเองเป็นคนให้เด็ดขาด
มิฉะนั้นนางไม่มีทางใช้แน่ แต่ตัวเขาก็ไม่อาจเสียเวลา จึงต้องการให้จ้าวเฉวียน
อ้างฐานะหมอบอภัยถึงความร้ายแรงให้นางฟัง

หลังฝากฝังเสร็จชุยสิงใจก็ไล่เขาออกมาแล้ว

แต่ในสายตาของจ้าวเฉวียน เขามองว่าชุยสิงใจทิ้งปัญหาไป เห็นคุณหนูหลิวไม่เหลือผลประโยชน์ก็ไม่คิดรับผิดชอบต่อ ยาทากระปุกนี้ น่าจะเป็นของชดเชยทางมโนธรรมอย่างหนึ่งมากกว่า

ที่จริงไม่ต้องให้ชุยสิงใจกำชับเขาก็ไม่มีทางบอกความจริงพวกนี้ กับหลิวเหมียนถั่ง แค่มอบยาทาให้คุณหนูหลิวเป็นของขวัญแรกพบหน้าของตนเองอย่างสบายใจ

ส่วนเรื่องจริงที่ว่าหลิวเหมียนถั่งเป็นฝ่ายไม่ต้องการชุยสิงใจเองนั้น จำเป็นต้องใช้ความกล้าหาญในการจินตนาการถึง ซึ่งท่านโหวจ้าวออกจะขาดแคลนในส่วนนี้ ช่วงเวลาสั้นๆ เลยไม่ทันคิดไปทางนี้ สนใจแต่ทู่เมตติงดูความสนใจของหลิวเหมียนถั่งเท่านั้น

หลิวเหมียนถั่งรู้สึกว่หากจ้าวเฉวียนไม่ใช่ท่านโหว อาศัยคำพูดกะล่อนปลิ้นปล้อนของเขาคงได้ถูกคนกระเที๋บตายไปหลายครั้งแล้ว

เขายังไม่ทันพูดจบ หลิวเหมียนถั่งก็หยิบเงินสามร้อยตำลึงมาวางบนโต๊ะเก็บเงิน "ท่านไม่บอกราคาค่ายา ข้าก็มอบให้ไปมั่วๆ แล้วกัน หากท่านโหวไม่รับไว้ก็นำยากลับไปเสีย"

จ้าวเฉวียนได้แต่รีบเก็บเงินมา ก่อนกำชับวิธีใช้ยาต่างๆ แล้วถึงได้ออกไปจากสำนักคุ้มภัย

หลังหลิวเหมียนถั่งกลับไป ตกตึกได้ทดลองใช้ยาทากระปุกนี้จริงๆ ทว่าใช้แค่กับมือขวา ค่าคืนวันนั้นข้อมือก็รู้สึกร้อนขึ้นมา ผิวหนังให้ความรู้สึกเหน็บชาคันๆ รวากับว่าเส้นเอ็นที่ฝ่อกลับมาความรู้สึกใหม่อีกครั้งในที่สุด

หลิวเหมียนถั่งนั้นยังนับถือวิชาแพทย์ของจ้าวเฉวียนอยู่มาก หากเขา

พูดถูก เช่นนั้นรอรอผ่านไปไม่นานมือเท้าของตนเองก็จะดีขึ้น ไม่มีทางไร้กำลังอีก

หลิวเหมียนถึงมีข้อเรียกร้องไม่มาก ไม่ได้หวังให้ฟื้นฟูดังเดิม ขอเพียงใช้ชีวิตประจำวันได้ไม่เหมือนคนพิการก็มากพอแล้ว ดังนั้นหลายวันต่อมา จึงคอยใช้ยาทาอยู่อย่างสม่ำเสมอ

เกี่ยวกับเรื่องแม่ลูกสกุลซู่ หลิวเหมียนถึงบอกเรื่องที่นางรู้แก่ท่านตาอย่างอ้อมๆ

ท่านตาดลบันดาลเสียงเอ่ย "เรื่องที่เจ้าพูดข้าเคยเตือนเจ้าร้องไปนานแล้ว จนใจที่ผู้สูงศักดิ์ท่านนี้มีบิดาแท้ๆ ของท่านป้าสะไกรร้องเจ้าแนะนำมา ท่านป้าสะไกรร้องเจ้าพูดแล้วว่าบิดานางเป็นถึงผู้ว่าการอำเภอ สายตามองคนจะแยบไกว่าข้ากับเจ้าหรือ ซึ่งอิงมีบิดามารดา ไม่จำเป็นต้องให้คนแก่อย่างข้าเป็นห่วง แต่เจ้านี่สิ...ไปรู้จักกับท่านโหวจ้าวได้อย่างไร"

ท่านผู้เฒ่ามีสายตาเฉียบแหลม หลิวเหมียนถึงรู้ว่าชายชราอย่างท่านตาจะต้องมองพิรุณออกแน่นอน ทว่านางเองก็ไม่ได้ลนลาน แค่นี้โดยอิงตามสถานการณ์ที่จ้าวเจวียนพูดออกไปเล็กน้อย

ลู่รู้ว่่าหลานสาวเป็นคนมีความคิดของตนเอง หากจู้จี้มากเกินไปจะให้ผลตรงกันข้ามแทน แต่ยังคงเอ่ยเตือนนางอย่างจริงจัง "เด็กน้อย เจ้าไม่ใช่คนที่มองคนแต่ภายนอก ต่อให้เขาเป็นท่านโหวผู้หนึ่งจริงๆ ประตุจวนโหวนั้นก็เข้ายาก เจ้าจะต้องจำคำของมารดาไว้ อย่าได้เห็นแก่ความร่ำรวยสูงศักดิ์ หลงผิดไปชั่ววูบ..."

หลิวเหมียนถึงเผยยิ้ม "ท่านตาวางใจได้เจ้าคะ ระหว่างข้ากับท่านโหวจ้าวไม่มีอะไรกันจริงๆ คนอย่างเขาข้าไม่กล้าปิ่นปายหรอก"

ลู่ได้เห็นหลิวเหมียนถึงไม่สนใจจริงๆ ในใจก็สบายใจขึ้น

ก็จริง หลิวเหมียนถึงไม่ใช่ยายหนูบ้านรองคนนั้นที่นึกแต่ไล่ตามจับความรำรวย ต่อให้เป็นท่านโหวผู้หนึ่ง หลิวเหมียนถึงของเขาก็ปฏิบัติด้วยอย่างไม่เยอหยิ่งไม่ด้อยต่ำอยู่ดี

เพียงแต่หลายวันมานี้ท่านโหวจ้าวผู้นั้นมักหาสารพัดวิธีมาที่บ้านสกุลลู โดยเฉพาะทุกครึ่งเวลาแม่สื่อมาสอบถามสถานการณ์ของหลิวเหมียนถึง ท่านโหวจ้าวจะเอ่ยแทรกขัดเสมอ ช่างน่ารำคาญจริง ๆ

วันพรุ่งนี้เขากำชับให้บ่าวเฝ้าประตูปิดบ้านไม่ต้อนรับแขกแล้ว หากบ้านรองคิดจะจับคนมีอำนาจก็ออกไปจับข้างนอก อย่าได้ชักนำกลิ่นหอมกลิ่นเหม็นเข้ามาในบ้าน

แต่จ้าวเจวียนไม่ได้รู้ตัวว่าตนทำให้คนรำคาญ ในเมื่อเข้าบ้านสกุลลูไม่ได้ เขาก็ตรงไปที่สำนักคุ้มภัยแทน พุดคุยกับหลิวเหมียนถึงผ่านโต๊ะเก็บเงิน ก็ดีเหมือนกัน

กระทั่งภายหลังหลิวเหมียนถึงก็ไปที่สำนักคุ้มภัยน้อยครั้งลงเรื่อย ๆ ถึงขั้นที่ท่านโหวจ้าวตามหาตัวคนไม่เจอ

จ้าวเจวียนหงุดหงิดอย่างมาก เขายังมีงานให้ทำ ไม่อาจรั้งอยู่ชี้โจวได้นานนัก หากหลิวเหมียนถึงเอาแต่หลบหน้าตนเอง เขาจะพุดคุ้ยตกลงกับนางเรื่องรับตัวนางเข้าจวนโหวได้อย่างไร

วันนี้เขาจึงจ้องเฝ้าอยู่ที่ประตูหลังของบ้านสกุลลู ขอเพียงหลิวเหมียนถึงออกมา ก็จะสารภาพความรักที่ตนมีต่อนางอย่างหมดเปลือก

หลายวันมานี้เพื่อหลบเลี่ยงท่านโหว หลิวเหมียนถึงจึงไม่เคยออกจากบ้านทางประตูหลัก นึกไม่ถึงว่าจ้าวเจวียนจะเต็มใจเฝ้ารอนางอยู่ตรงประตูหลังที่เต็มไปด้วยถังตั้งเศษอาหาร ค่อนข้างสกปรก

พอหลิวเหมียนถึงลงตั้งใจใคร่ครวญ ถึงแม้จ้าวเจวียนจะร่วมมือกับ

ชวยสิงใจพลกตนเอง แต่ท้ายที่สุดจ้าวเฉวียนยังคงมีคุณธรรมของหมอ
ชวยชีวิตนางไว้

หลิวเหมียนถึงรู้สึกว่าจะเชิญท่านโหวจ้าวไปดื่มชาสักถ้วยด้วยซ้ำ
พร้อมพูดกับเขาให้ชัดๆ ไปเลย

นางจึงเชิญท่านโหวไปที่ร้านน้ำชาตรงประตูเมืองฝั่งตะวันออก
ประเดี๋ยวนางจะตามไปทันที

รอสองคนนั่งอยู่ในห้องส่วนตัวของร้านน้ำชา หลิวเหมียนถึง
รินน้ำชาให้จ้าวเฉวียนถ้วยหนึ่ง ก่อนเอ่ยอย่างอ้อมค้อมว่าความรู้สึที่นาง
มีให้เขามีแต่ความซาบซึ้งใจไม่มีอย่างอื่น ขอให้ท่านโหวจ้าวอย่าได้ยึดติด
ปล่อยวางได้จึงจะดี

จ้าวเฉวียนถูกทำลายศักดิ์ศรี เดิมค่อนข้างหงุดหงิด แต่พอมอง
ใบหน้าอมชมพูของหลิวเหมียนถึง โดยเฉพาะดวงตาสุกใสคู่นั้นก็ยังคง
เอ่ยอย่างไม่ยอมตัดใจ "ข้ารู้ว่าเจ้าถูกชวยจิวทำร้ายหนักหนาสาหัสเกินไป
ไม่ขอให้คุณหนูยอมรับข้าได้ในทันที อย่างไรก็ตามคุณหนูเกิดมาบอบบาง เดิม
ควรจะเป็นเหมือนดอกบัวดอกโบตั๋นถูกคนประคบประหงมเลี้ยงดู แต่ทุกวันนี้
เจ้าอาศัยอยู่กับบ้านท่านดา แม่สื่อที่วันๆ มาหาหลวนเป็นคนธรรมดาทั่วไป
จะหาการแต่งงานดีๆ อะไรให้เจ้าได้"

หลิวเหมียนถึงคลี่ยิ้ม "คนที่พวกนางพูดเหล่านั้นถึงจะเหมาะสม
ต่อฐานะข้า ท่านโหวสายตาสูงส่ง ฐานะสูงศักดิ์ เดิมก็มองไม่เห็นคนเหล่านั้น
ในสายตา ในเมื่อท่านต้องการหาภรรยาใหม่ก็ควรจะหาที่ฐานะเหมาะสมกัน...
จากหน้าตาและความสามารถของท่านโหว หากองค์หญิงสักพระองค์ก็คู่ควร..."

จ้าวเฉวียนกลับโบกไม้โบกมือเอ่ย "คุณหนูหลิวอย่าได้แข่งข้า หากถูก
องค์หญิงผู้หนึ่งต้องตาเข้าจริงๆ ก็ไม่รอดแล้ว ข้าไม่อยากถูกขังอยู่โยวโจว

กลายเป็นคนขาพิการอย่างชุยจิว..."

พูดไปได้ครึ่งทางจ้าวเฉียนก็รีบหยุดปากลงทันควัน

หนนี้เขาไม่ทันระวังพลังปากออกไปจริงๆ แม้จะหยุดลงทันควัน แต่หิวเหมียนถึงกลับมองเขาอย่างสงสัยและถามอย่างไม่แน่ใจแล้ว "ท่านพูดอะไร เขา...ถูกขังอยู่ที่โยวโจว? ขาพิการ?"

จ้าวเฉียนผงกศีรษะอย่างจุนใจ ในเมื่อไม่ทันระวังพลังพูดไปแล้วก็ได้แต่บอกตามตรง "เดิมไม่อยากจะพูดเรื่องเขาต่อหน้าคุณหนู กลัวจะทำให้คุณหนูหมดอารมณ์..."

หิวเหมียนถึงกลับเอ่ยอย่างใจเย็น "ไม่เป็นไร เล่าให้ละเอียดสักหน่อย บางทีวันนี้ข้าอาจจะกินข้าวลงมากขึ้นก็ได้..."

จ้าวเฉียนรู้สึกว้าวแม้หิวเหมียนถึงจะพูดจาใจดำก็ยังเข้าใจได้ ในเมื่ออย่างไรเสียหิวเหมียนถึงก็ถูกขุยสิงโจวทอดทิ้ง ในใจย่อมรู้สึกแค้นเคืองดัดพ้ออย่างห้ามไม่ได้

ดังนั้นเขาจึงเล่าสถานการณ์ในปัจจุบันของขุยสิงโจวออกไปตามตรงที่แท้หลังราชสำนักได้รับคำร้องของธิดากษัตริย์เฉาที่ขอให้ช่วยยุติความวุ่นวาย กำจัดคนทรยศ ก็มีใจจะเชื่อมสัมพันธ์กับเผ่าต่างๆ ของชาวหมาน ล้มราชวงศ์ของอาคุซัน ยุติสงครามบริเวณชายแดนในเร็ววัน

มิหนำซ้ำขุยสิงโจวยังเป็นคนเสนอให้ยุติสงครามก่อนเอง เรื่องนี้ชวนให้คนคาดไม่ถึงจริงๆ

ภายในราชสำนักมีคณวิพากษ์วิจารณ์ว่าไหวหยางอ่องจงใจขยายขอบเขตสงครามเพื่อเสริมความแข็งแกร่งให้ปึกตนเองมาโดยตลอด แต่ว่าการเจรจาสงบศึกกับธิดากษัตริย์เฉาในครั้งนี้ ขุยสิงโจวเป็นคนเขียนฎีกาส่งมาด้วยตนเอง มากพอให้เห็นถึงความภักดีต่อราชสำนัก

ของเขา ทำให้คนที่คิดว่าเขากระหายสงครามพูดอะไรไม่ออก

ส่วนอุไทเขาก็เกิดความคิดที่จะยกกองศัทธิงให้ชวยสิงโจวในที่สุด ตั้งใจ
จะดึงตัวเขามาเป็นพวกของตนเอง

เพียงแต่องค์หิทธิงผู้นั้นของอุไทเขามีนิสัยเอาแต่ใจอย่างมาก
การแต่งงานของนางไม่ใช่ว่าพระราชโองการสักฉบับจะสั่งการได้

ราชสำนักจึงออกคำสั่งให้กรมทหารส่งคนไปรับช่วงต่อดูแลกองทัพซีเป่ย
และร่วมมือกับธิดากษัตริย์เผ่าเจรจาสงบศึกกับชนเผ่าต่างๆ โดยเร็ว จากนั้น
ค่อยเรียกตัวชวยสิงโจวเข้าเมืองหลวงให้องค์หิทธิงได้เห็นกับตา แล้วออก
พระราชโองการลงมาอีกที

ผู้ใดจะคาดว่าทูตของราชสำนักจะเจอกับการลอบโจมตีที่โหดโหด
โหดหยางอ่องนำทัพเข้าช่วยด้วยตนเอง เพื่อช่วยเหลือทูตพิเศษจึงถูกหนูงิง
ตกหลังม้า ได้ยินว่าเขาจะต้องพิการถาวร...

หลิวเหมียนถึงรับฟังเสียงๆ ขณะที่มือขยำชายกระโปรงตนเองแน่น
นางไม่กล้าจินตนาการว่าบุรุษที่ทะนงตนผู้นั้น นับจากนี้จะกลายมาเป็น...
คนพิการ!

"ท่านไม่ใช่หมอเทวดาหรือ ไม่ใช่วามอบยาที่สามารถเชื่อม
เอ็นกระดูกให้เข้าหรือ เหตุใดจึงไม่มอบให้เขา กลับมาเสียเวลากับข้าทีนี้!"
หลังได้ฟังเรื่องราวจากจ้าวเจวียน หลิวเหมียนถึงนั่งเงียบไปสักระยะแล้ว
เอ่ยตำหนิออกมากะทันหัน

จ้าวเจวียนถูกหลิวเหมียนถึงตวาดไล่ก็รู้สึกที่ตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์
อย่างมาก ทำยที่สุดจึงบอกความจริงออกไปอย่างช่วยไม่ได้ "ดอกอึงกู่ที่ใช้
เชื่อมเอ็นกระดูกนี้...เป็นสิ่งที่อกบนภูเขามิฉะนั้นหนึ่งร้อยปีถึงจะบาน
สักครั้ง ข้าช่วงเวลาบานยังสั้นมาก ไม่ใช่สิ่งที่แค่มีเงินก็ซื้อหามาได้ ยาตัวนี้...

เฮ้อ ข้าบอกกับเจ้าเลยแล้วกัน! ความจริง...ความจริงซุ่ยจ๊วเป็นคนให้ข้า
รวมถึงให้ข้าช่วยปรงออกมา เขาเองก็หามาได้ด้วยความบังเอิญ ปริมาณ
มีอยู่เพียงเท่านั้น ให้ข้าเอามาให้เจ้าทั้งหมดแล้ว ข้าเองก็เกลี้ยกล่อมให้เขา
เก็บไว้บ้าง แต่เขาไม่ยอม ข้าได้แต่รีบนำมามอบให้เจ้าจะได้ไม่เสียฤทธิยา
ไป..."

หลิวเหมียนถึงแม้ปากแน่น นางนึกไม่ถึงว่ายาที่ทาแล้วเห็นผลทันทีนี้
จะเป็นซุ่ยสิงใจฝากฝังจ้าวเจวียนนามอบให้ ยิ่งคาดไม่ถึงว่าเขาจะมอบยา
ทั้งหมดให้แก่นางทั้งที่รู้ว่าตนเองจะขาพิการ

"เขาจะพิการจริง ๆ หรือ ท่านไม่ได้หลอกข้าอีกใช่ไหม" หลิวเหมียนถึง
ถามเสียงเย็น

ไม่รู้เหตุใดจ้าวเจวียนที่ถูกลูกนางมองก็รู้สึกหนาวสะท้านขึ้นมาอย่าง
หามไม่ได้ จากนั้นยกนิ้วสาบานว่าครั้งนี้ไม่ได้โกหกจริง ๆ เขากับทูตพิเศษ
เห็นบาดแผลที่ขาของซุ่ยสิงใจด้วยกันกับตา ร้ายแรงอย่างมาก

ซุ่ยสิงใจถึงขั้นเป็นไข้สูงติดต่อกันหลายวัน หลังจ้าวเจวียนฝังเข็มให้
ถึงค่อย ๆ กลับมามีสติ

หลิวเหมียนถึงหลุบตาลง เพียงบอกว่าตนเหนื่อยแล้ว ให้สาวใช้จ่ายเงิน
ก่อนเดินจากไปทันที

จ้าวเจวียนไม่คาดคิดว่าหลิวเหมียนถึงจะมีท่าที่เหมือนไม่มีเรื่องอะไร
เช่นนี้ แม้การที่ซุ่ยสิงใจโกหกนางจะน่าชิงชัง แต่สถานการณ์ในทุกวันนี้ของ
อีกฝ่ายเองก็น่าสงสารมาก

บัดนี้เพราะขาได้รับบาดเจ็บ ซุ่ยสิงใจจึงไม่อาจเข้าวังไปใกล้ชิด
ความสัมพันธ์กับไทเฮา ข้ายังต้องพิการถาวร แต่ก็ยังตัดใจจากยารักษาแผล
ดี ๆ มอบให้หลิวเหมียนถึงได้ ต่อให้เป็นความแค้นยิ่งใหญ่กว่านี้ก็ควร

บรรเทาลงบ้างแล้ว

แต่ท่าทีของหลิวเหมียนดังกลับเย็นชา ไร้ความเห็นอกเห็นใจปานนั้น
เรื่องนี้ทำให้จ้าวเฉวียนดับสลายความคาดหวังที่มีต่อสตรีบนโลกใบนี้
ลงไปอีก

แต่ก็ไม่อาจโทษที่หลิวเหมียนถึงจะแล้งน้ำใจ นางถูกเจ้าชายสิงโจว
หลอกหลวงหนักหนาเกินไป ดูสภาพแล้วจะไม่มีทางยกโทษให้

ในช่วงเวลานั้นจ้าวเฉวียนรู้สึกสิงโลดขึ้นมาอีกครั้ง พอเห็นว่าชายสิงโจว
แพ้อาบคาบ ตนเองก็มีความหวังอย่างยิ่ง!

วันรุ่งขึ้นนายไต้การปรนนิบัติจากบ่าวรับใช้ จ้าวเฉวียนแต่งตัวเรียบร้อย
เหมาะสม เตรียมจะไปเยือนบ้านสกุลลู่ ปรึกษาเรื่องรับหลิวเหมียนดังมาเป็น
อนุวงศ์ก็ดูดีอย่างเป็นทางการกับนายท่านรองลู่

แต่ยังไม่ทันถึงบ้านสกุลลู่ก็เห็นที่ประตูบ้านสกุลลู่นายหญิงเหิง
นายท่านใหญ่ลู่ดูเหมือนกำลังรีบขึ้นม้าควบตะบึงไปทางท่าเรือ

เขาเห็นลู่มู่ยืนอยู่ตรงประตูจึงถามหยิ่งเซิงดู ลู่มู่ผู้นั้นกลับตอบด้วย
สีหน้าไม่เป็นธรรมชาติ "เหมียนดังป่วย ไม่อาจพบแขกได้"

จ้าวเฉวียนได้ยินก็ยิ่งอยากเข้าไปเยี่ยมหลิวเหมียนดังมากกว่าเก่า
เดิมเขาก็เป็นหมอ จะยังมีใครเหมาะสมไปกว่าเขาอีก

ลู่มู่เห็นเขาถึงต้นจะเข้าไปก็จนปัญญา เดิมที่ท่านโหวผู้นี้ตั้งใจจะมารับ
หลิวเหมียนดังเป็นอนุ เขายังแอบรู้สึกยินดี มองว่าหากหลิวเหมียนดัง
ป็นป่ายสูงถึงขั้นนี้ได้เองก็นับเป็นโชคดี

แต่เขากลับลืมไปว่าหลานสาวผู้นี้ของเขาเป็นตัวยุปัญหาโดยแท้จริง
แทนที่จะรอให้ท่านโหวจ้าวไต้ยินจากปากผู้อื่นแล้วแยกว่าเดิม มีผู้

เขาบอกความจริงออกไปอย่างเหมาะสม ป้อนกันไม่ให้งานมงคลนี้ล้มเหลวในวันหน้า ดังนั้นเขาจึงฉุนเฉียวแล้วเอ่ย "เฮ้อ ท่านโหว หลานสาวคนนี่ของข้าพยศจนเคยตัว ได้ยินว่าทางสำนักคุ้มภัยเกิดปัญหากับเรือคุ้มภัยลำหนึ่ง ที่มุ่งหน้าไปอี้โจว เมื่อวานนางไม่บอกกล่าวต่อใครทั้งนั้นก็เก็บสัมภาระแล้วพาสาวใช้สองคนของนางออกเดินทางทั้งคืนไปอี้โจวแล้ว! ท่านดูสิ นางมีความสามารถเช่นนี้ล่ะ ยังดีที่พาสาวใช้กับสาวหญิงไปด้วย น่าจะกลับมาในเร็ววัน..."

จ้าวเจวียนได้ยินแล้วอึ้งไป หากเขาจำไม่ผิดล่ะก็...อี้โจวอยู่ห่างจากโยวโจวไปเพียงไม่กี่ลิ้นเท่านั้น...

หลิวเหมียนถึงออกเดินทางทั้งคืนจริงๆ ทว่าจุดหมายปลายทางของนางไม่ใช่อี้โจวแต่เป็นโยวโจว

ยาทาดอกอิงกู่ถูกนางใช้ไปบ้างแล้ว ส่วนที่เหลือเพราะว่าแกะไขผึ้งออกแล้วเลยต้องรีบใช้ให้หมดโดยเร็ว ไม่อย่างนั้นฤทธิ์ยาจะลดทอนลงมาก

เมื่อวานหลังนางได้ยินเรื่องราวจากจ้าวเจวียน กลับไปที่บ้านก็ไม่ได้กินอะไรทั้งนั้น เพียงถือตำราเล่มหนึ่งไว้ ทว่าไม่ได้พลิกเปิดสักหน้า แค่นั่งซึมกะที่อ้อยู่ตลอดบาย

ในตำราเล่มนั้นเสียบดอกไม้แห้งไว้ กลิ่นหอมยังไม่เลือนหาย เวียนวนอยู่ใกล้จมูกคล้ายมีคล้ายไม่มี

หลิวเหมียนถึงไม่เคยรู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจเช่นนี้มาก่อน เลยโยนตำราทิ้งลงไปในเตาถ่านด้านข้างเสียเลย

นางปลอบตนเองว่าโยวโจวอยู่ห่างจากนางมาก คนที่นั่นจะเป็นหรือตายเกี่ยวอันใดกับชาวบ้านธรรมดาอย่างนางกัน

แต่ต่อสู้ส่ำหยังคับให้ตนเองขึ้นเตียงหลับตานอนได้แล้ว บริเวณมือเท้า
กลับรู้สึกปวดเมื่อยขึ้นมาจากการใช้ยา ยากให้คนนอนหลับลง

ปี่เฉ่าไม่รู้ว่าเป็นนายจิตใจว่าวุ่น ต้องการจะพยายามให้นางตามความ
เคยชิน

แต่หลิวเหมียนถึงมองดูกระปุกยาที่ใช้ไปกว่าครึ่งแล้วกลับเอ่ยปาก
กะทันหัน 'อย่าตะต๋องยานั้น...ไป ไปเก็บสัมภาระให้ข้าหน่อย...'

นางเป็นสตรี ต่อให้มือเท้าไร้กำลังก็ไม่เป็นอะไร แต่เขาในฐานะแม่ทัพ
จะขึ้นลงหลังม้าทั้งที่ขาพิการได้อย่างไร

หลิวเหมียนถึงไม่ยอมรับน้ำใจจากชุยสิงโจวอย่างจับปลัดจับผลู
ไม่มีเหตุผลอีก

ที่ติดค้างเขาไว้ต้องคืนให้เป็นเท่าตัว ถึงจะไม่มีพันธมิตรผูกพันใดต่อกัน
นับจากนี้...

หลิวเหมียนถึงเป็นคนที่ดีตสันใจทำอะไรแล้วจะไม่มีทางลังเล

เพียงแต่พวกพัวเป็นอุปสรรคอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ติดตามนาง ยัง
ถามว่านางจะไปที่ได้ด้วย

ตอนเดินทางไปได้ครึ่งทาง หลิวเหมียนถึงยืนอยู่บนหัวเรือ คิ้วขมวด
น้อยๆ บอกกับพัวตามตรงว่าเกิดปัญหาด้านการค้า คนไม่พอ ขอเชิญพัว
พาองค์กรภักซ์ขึ้นเรือมาช่วยกันด้วย

พัวได้รับคำสั่งจากท่านฮ่องให้มาทำงานจับปะกับหลิวเหมียนถึง
ไม่สะดวกจะปฏิเสธ จึงพาคนของตนสิบกว่าคนขึ้นเรือไปช่วยขนย้ายสินค้า
ที่ทำเรือ

ครั้งนี้สินค้าที่นำไปส่งเป็นสินค้าพื้นเมืองจากภูเขาซู่โตใหญ่ เจ้าของสินค้า
มอบของแห่งชั้นดีหนึ่งถุงให้กับสำนักคุ่มภัยอีกด้วย

หิ้วเหมียนถึงให้คนเลือกเห็ดหัวลิง หวงฉี ไก่ตัวเมีย ไส้หมต้งเส้น และ พุทราแดงลูกใหญ่ชิ้นดีมาต้มเป็นน้ำแกงโสมฉีหัวลิงใส่ไก่ด้วยตนเอง รอ พวกพี่น้องทำงานเสร็จก็เรียกพวกเขามากินน้ำแกงกันที่หัวเรือ

ในฤดูหนาวเหน็บท่ามกลางแม่น้ำและขุนเขา พอได้กินน้ำแกงไก่ใส่เห็ดรสเข้มข้นอบอุ่นไปหนึ่งชามก็รู้สึกทั่วทั้งร่างอุ่นวาบ สบายตัวอย่างยิ่ง น้ำแกงนี้อร่อยมากจริง ๆ ทุกคนต่างกินติดกันไปหลายชาม ในเวลารวดเร็ว น้ำแกงทั้งหม้อก็ตักถึงท้อง ตัวคนรู้สึกล่องลอย เบาสบายจนแทบชวนให้ หลงลืมทุกอย่าง กระทั่งร่างกายยังคงคล้ายไม่มีอยู่ ประหนึ่งลอยอยู่ในทะเล ดวงดาว

แต่ละคนลัมพูประเนระนาด ศีรษะทิ่มโตะนอนหลับสนิทกันไปอย่างรวดเร็ว พี่น้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย ในความสะลึมสะลือถึงคิดได้ว่า คุเหมือนตนเองจะตกหลุมพรางหิ้วเหมียนถึงอีกแล้ว

ในน้ำแกงนั้นจะต้องใส่ยาสลบตำรวจลับเฉพาะของหิ้วเหมียนถึงลงไป อย่างแน่นอน

ในช่วงสะลึมสะลือได้ยินคุณหนูหิ้วรับปากว่าหากพวกเขาเสี่ยงไป สามารถมาที่สำนักคุ้มภัยของนางได้ แม้จะไม่ได้ดูสูงศักดิ์เท่าทำงานให้ จวนฮอง แต่ว่าจะได้ค่าจ้างไม่น้อยแน่นอน!

รอพวกพี่น้องตื่นขึ้นมาอีกทีก็พบว่าพวกเขาถูกทิ้งอยู่ที่ท่าเรือ ส่วน คุณหนูหิ้วกลับคณะเรือหายไปไม่เห็นเงาแล้ว...

หลังหิ้วเหมียนถึงจัดการกับพวกติดสอยห้อยตามที่เกะกะเสร็จ ก็ละทิ้งเรือสินค้า ออกเดินทางทั้งวันทั้งคืนด้วยเรือเร็วตลอดเส้นทาง ในเวลาไม่ถึงครึ่งเดือนก็มาถึงโยวโจว

โชคดีที่เป็นช่วงฤดูหนาวพอดี ยาทาเก็บรักษาไว้ด้วยน้ำแข็ง
ไม่ต้องกลัวว่าฤทธิ์ยาจะเสีย

แต่หลังจากถึงโยวโจวแล้วควรจะไปเจอซุยสิงโจวอย่างไรยังนับเป็น
ปัญหา

ทว่าคิดไม่ถึงว่านางจะได้เห็นไหวหยางอ่องเร็วกว่าที่จินตนาการไว้
เสียอีก เนื่องจากเขามาส่งทูตพิเศษของราชสำนักเดินทางกลับพอดี

บนท้องถนนพลุกพล่าน หลิวเหมียนดังได้ยินเสียงร้องตะโกนครื้นเครง
ของกลุ่มคน จึงไหลตามฝูงชนไปดู

บุรุษที่ไม่ได้เจอน้ำมานานานผู้นั้นนั่งอยู่ในรถม้า สวมกวนหยก
ชุดตัวหลวม แต่งตัวสบายๆ มีเพียงสีผิวที่ดูดำคล้ำมากขึ้นกว่าในความทรงจำ
ของนาง แล้วก็แผยผอมลงบ้าง แววดาคมกริบประหนึ่งกระบี่แหลมคม
ปลายคิวมูมปากต่างเปลี่ยนไปเคร่งขรึม

ตอนไปถึงหน้าประตูเมือง ไหวหยางอ่องลงจากรถม้ามาส่งทูตพิเศษ
เห็นว่าในมือของเขาคำไม้เท้ายาวๆ ไร่ ร่างกายสูงใหญ่ก้าวลงจากรถม้าช้าๆ
ไม่ได้ย่างก้าวกระฉับกระเฉงเหมือนแต่ก่อนอีก ทว่าเดินตืดๆ ชัดๆ ไป
ที่ละก้าวๆ

ต่อให้หลิวเหมียนดังจะจินตนาการภาพเขาเดินถือไม้เท้าขาเป๋
นับครั้งไม่ถ้วน แต่ตอนได้มาเห็นกับตาจริงๆ ยังคงรู้สึกดวงตาร้อนผ่าว
หลังน้ำตาออกมาอย่างห้ามไม่ได้

นางรีบใช้ผ้าโพกศีรษะพันใบหน้าตนเอง แล้วก็กลืนเสียงสะอื้น
ที่เกือบหลุดออกมา กลับลงไปได้ทันเวลา

คำว่า 'ลืมไปหมดจด' ที่พูดเสียดิบดี พอได้มาเจออีกครั้งจริงๆ ถึงได้
พบว่าที่แค้นงก็แค่ซุกซ่อนเอาไว้ในใจ บัดนี้เมื่อได้พบเขาความรู้สึกเหล่านั้น

ก็ทะเลาะหลายชิ้นมาอีกครั้ง

เดิมนางตั้งใจจะมอบยาให้กลุ่มองค์กรรักษาของท่านอ๋องแล้วเป็นอันเสร็จเรื่อง แต่ภายในใจตอนนี้กลับอยากเห็นอาการของเขากับตา... กระนั้นนางก็ไม่อยากคุยกับเขา หากสามารถพบกันได้เหมือนในความฝันถึงจะเหมาะสมมากที่สุด

เพราะไหวหยางอ๋องได้รับบาดเจ็บที่ขา จึงเข้าพักรักษาตัวอยู่ในคฤหาสน์บนภูเขาซึ่งมีบ่อน้ำพุร้อนสมุนไพรชื่อดังของโยวโจว ท่านหมอบอกตรงๆ ว่าอาการบาดเจ็บของท่านอ๋องร้ายแรงเกินไป ทนลำบากจากการนั่งรถนั่งเรือไม่ได้ แล้วก็เพราะเช่นนี้ถึงไม่ได้ย้อนกลับไปรายงานตัวที่เมืองหลวงพร้อมทูตพิเศษจากราชสำนัก

คฤหาสน์บนภูเขาที่มีบ่อน้ำพุร้อนสมุนไพรแห่งนี้เป็นสถานที่ที่ขุนนางสูงศักดิ์ละแวกใกล้ๆ ชอบแวะเวียนมา ดังนั้นเหล่าเรือน้องหับภายในคฤหาสน์จึงจริงจังตรงดงามเป็นพิเศษ ทุกวันนี้เป็นเพราะไหวหยางอ๋องเข้าพัก ทั้งข้างในและข้างนอกคฤหาสน์จึงเต็มไปด้วยคนเฝ้ายาม การป้องกันแน่นหนา

หิ้วเหมียนถึงเดินวนรอบนอกคฤหาสน์ไปรอบหนึ่ง มองดูแม่น้ำที่เกิดจากลำธารสายเล็กบนภูเขาไหลมารวมกัน ทันใดนั้นพลันนึกอะไรออก

วันนี้ไหวหยางอ๋องทำตัวเหมือนปกติ หลังแซ่เขาที่บาดเจ็บในน้ำพุร้อนสักพักก็นอนพักผ่อนอยู่บนตั่งนิ่มในห้องอุ่น

เขาฝึกวรยุทธ์กับยอดฝีมือมาตั้งแต่เด็ก รวมกับพรสวรรค์แต่กำเนิด ความสามารถในการไต่ยีนจึงยอดเยี่ยมผิดปกติ

ดังนั้นตอนที่องค์กรรักษาหน้าประตูล้มลงประหนึ่งหัวใช้เท้าโดนฟันล้ม

เขาพลันระวังตัวขึ้นมาทันใด ตามองคว้นยาสลบถูกเป่าเข้ามาจากในซอกหน้าต่าง ชูสิงโจวใช้ผ้าเปียกในอ่างปิดปากกับจมูกไว้ จากนั้นยกผ้าห่มขึ้นมาบังใบหน้าซีกกลางของตนเอง แสร้งทำเป็นหมดสติ

ไม่นานจากนั้นหลังคว้นยาสลบสลายหายไป เกรว้างคล่องแคล่ววรชร ร่างหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องอุ่น

ชูสิงโจวอยู่นิ่งๆ เพียงหรีดาลงรอมือสังหารเข้ามาลงมือกับเขา เขาค่อยตอบโต้กลับถึงตาย

แต่ที่ไม่คาดคิดเลยคือมือสังหารผู้นั้นคล้ายไม่ได้รับร้อนลงมือ เพียงมองสำรวจเขาก่อน จากนั้นหยิบเก้าอี้ด้านข้างตัวหนึ่งมานั่งข้างตั่งนิ่มของเขา ทั้งยังอ่านจดหมายที่เขาเขียนไปได้ครึ่งทางอีกด้วย

จดหมายสำหรับฆ่าเวลาประเภทนี้มักจะเขียนอย่างไร้เป้าหมาย ไม่ค่อยสละสลวย

เนื้อหาในจดหมายที่ชูสิงโจวส่งไปยังชูโจวช่วงนี้น่าเบื่อถึงขั้นแล้วว่า ลูกแมวเหมียนเออร์เข้ามาปัสสาวะในรองเท้าเขาอย่างไรแล้ว

อย่างที่คิดไว้จดหมายประเภทนี้กระทั้งมือสังหารเองก็นึกดูถูก เขาพลันได้ยินเสียง "ฮึ" หลุดออกมาเบาๆ...

หลังชูสิงโจวได้ยินเสียงแผ่วเบานี้ก็กลับร่างกายแข็งทื่อ จากนั้นร่างก็ผ่นคลายลงอีกครั้ง รอ 'มือสังหาร' ผู้นั้นเข้ามาใกล้เจียบๆ

ในที่สุดมือสังหารก็พับแขนเสื้อขึ้นเตรียมลงมือทำงาน เลิกผ้าห่มออก จากนั้นก็เป็นความเจียบที่ยาวนานอีกระลอก

ในตอนที่ชูสิงโจวเริ่มรู้สึกหนาวขา ถึงสัมผัสได้ว่ามีของเย็นเจียบบางอย่างทาลงบนขาข้างที่ได้รับบาดเจ็บของเขา

ชูสิงโจวผุดลุกขึ้นมาจับมือของ 'มือสังหาร' ไว้

นางเองก็ตกใจ ไม่คาดคิดแต่อย่างใดว่าเขาจะไม่ถูกยาสลบทำให้หมดสติ!

ซุ่ยสิงโจวมองใบหน้านามสะพรั่งที่ไม่ได้เห็นมานานอย่างค่อนข้างละมิบ ก่อนเอ่ยนิ่งๆ "เจ้ามาหาข้า ข้าใช้ว่าจะไม่ให้พบ เหตุใดต้องทำตัวลับๆ ล่อๆ ด้วย"

หลิวเหมียนถึงต้องทำตัวลับๆ ล่อๆ อยู่แล้ว นางกลัวว่าซุ่ยสิงโจวจะไม่ยอมใช้ยา กลัวว่าจะให้นางยอมรับหนี้น้ำใจ เลยตั้งใจจะลอบเข้ามาหาเขา ถึงเวลาค่อยวางกระปุกยาทิ้งไว้อีกที

ถึงอย่างไรยาที่เหลือก็ไม่มากพอให้นางใช้แล้ว ซุ่ยสิงโจวคิดถึงจุดนี้ได้ก็น่าจะยอมใช้ยาที่เหลือแต่โดยดี

แน่นอนว่าเบื้องหลังข้ออ้างนับพันนับหมื่นคือหลิวเหมียนถึงอยากมาเห็นบาดแผลของซุ่ยสิงโจวเองกับตา อยากมาดูว่าตอนนี้เขาสบายดีหรือไม่ อาศัยโอกาสตอนที่เขาหลับมาพบหน้าสักครั้งได้จะดีที่สุด ทั้งไม่เย็นเยื่อแล้วก็ไม่มีสิ่งจนเกินไป

แต่คาดไม่ถึงว่าคนนี้นักหลบเลี่ยงคว้นยาสลบที่รุนแรงเพียงนั้นของนางได้ ถึงกับถูกมาจับมีอนางไว้ด้วยสีหน้าแจ่มใส

นางอยากสลัดหลุดจากมือเขา แต่เขากลับไม่ยอมปล่อย เพียงออกแรงก็ดึงตัวนางเข้าไปในอ้อมกอดตนเอง

ตอนที่ร่างอ่อนนุ่มกรุ๋นกลมที่เปียกชื้นเย็นเฉียบเข้ามาในอ้อมกอด ซุ่ยสิงโจวเลือดเดือดพล่านไปทั่วทั้งตัว

ตอนทั้งสองคนเลิกรากัน เขาไม่คิดเลยว่าตนเองจะคิดถึงหญิงสาวที่ใจดำผู้นี้เพียงนี้ ตอนนั้นเมื่อได้ตระกองกอดนางอีกครั้ง ต่อให้ตายซุ่ยสิงโจวก็ไม่คิดปล่อยมืออีก!

"ปล่อยข้า ข้าแค่นำยามาให้ ในเมื่อท่านต้องตื่นแล้วก็เรียกคนมาทากายก็พอ..."

ชุยสิงโจวกอดนางไว้แน่น ปลายจมูกแนบอยู่บนใบหน้าที่ยังมีหยาดน้ำติดอยู่ของนางพลางเอ่ยแนบข้างหูนางว่า "เจ้าบอกว่ามาส่งยา กลับทำคนของข้าสลบกันไปหมด หากข้าไม่สอบสวนเจ้าก็ปล่อยตัวไปเลย มิใช่ว่าเลอะเลือนหรือ"

นางช่างขวัญกลัวล้นนัก ได้หล้านี้ยังมีเรื่องใดที่นางไม่กล้าทำอีก แต่ก่อนตนเองยังดูถูกนางพอตัว!

หลิวเหมียนถึงได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็เลิกดีนรณ นึกว่าเขาไม่วางใจสงสัยว่าตนมีแผนชั่วร้าย ดังนั้นจึงบอกออกไปตามตรง "ข้าลอบดำนํ้าเข้ามาตามทางแม่นํ้าของคฤหาสน์ ตาข่ายเหล็กใต้แม่นํ้าไม่แข็งแรง แค่วิดก็เปิดหลังจากนี้ท่านสั่งให้คนไปอุดช่องโหว่อีกทีเถอะ..."

ชุยสิงโจวฟังจนโทสะขัดใส่จิตใจ เอ่ยเสียงดัง "เหลวไหล! นํ้าเย็นเฉียบเพียงนั้นเจ้ากลบดำนํ้าเข้ามา? มือเท้าเจ้าทนไอนเย็นเช่นนั้นได้ที่ใดกัน"

พูดจบเขาก็กระชากผ้าห่มข้างตัวมาห่อตัวนางไว้มิดชิดทันที จากนั้นตะโกนเรียกคนให้เตรียมเสื้อผ้าสะอาดชุดใหม่เข้ามาให้

64

แต่ซุซังใจวตะโกนเรียกติดกันอยู่นานก็ไม่เห็นใครเข้ามา เขา
เลิกคิ้วถาม "เจ้าจัดการคนไปมากเท่าไร"

หลิวเหมียนฉางไม่ตอบ นางไม่สะดวกพูดตรงๆ ว่าวันยาสลบตามลม
ห่อหนึ่งน่าจะทำให้องค์กรภัยภายในคฤหาสน์ทั้งหมดสลับไปแล้ว

ต่อมาซุซังใจวเดินกะเผลกไปที่ฉากบังลม เขาหยิบชุดคลุมตัวกว้าง
สำหรับผลัดเปลี่ยนของตนเองมาให้หลิวเหมียนฉางเปลี่ยน

เมื่อครูนี้นหลิวเหมียนฉางได้เห็นบาดแผลของเขากับตา บาดแผลบิดเบี้ยว
บวมแดงนั้นชวนให้คนเห็นแล้วตื่นตกใจ ซ้ำยังแสบเห็นกระดูกวับแวม มีน้ำ
จาวเจริญถึงพูดว่าเขามีโอกาสพิการถาวร

ตอนนี้นางเห็นเขาเดินกะเผลกก็รีบดึงมือเขาแล้วเอ่ย "บาดเจ็บ
เพียงนี้แล้วยังจะเดินส่งเดชได้อย่างไร นั่งลงเสีย ข้าแค่อยากมาส่งยาให้ท่าน
ในเมื่อส่งถึงก็จะไปแล้ว..."

พูดจบนางก็ลุกขึ้นเตรียมจากไป แต่กลับถูกฝ่ามือใหญ่ของชุยสิงโจว บีบข้อมือไว้ "บอกแล้วว่าไต่สวนเจ้าเสร็จถึงไปได้ หากไม่เข้าจะไปตีใจพุดคุยกับท่านตาเจ้าอย่างละเอียด..."

หลิวเหมียนถึงโมโหจนถลึงตาใส่ "ท่านกล้า?"

รูปแบบการคบหากันของทั้งสองคนฝังลึกอยู่ในกระดูก สมัยก่อนหลิวเหมียนถึงคิดอยากตะโกนใส่สามีเมื่อไรก็ไม่เคยจำเป็นต้องยังคิด

แต่ตอนนี้ภายในห้องอุ่นอันเงียบสงบ จวบจนตอนที่หลิวเหมียนถึงเห็นชุยสิงโจวหลุบตามองนาง ตามเสียงเย็นว่า "เจ้าว่าข้าจะกล้าหรือไม่เล่า"

นางถึงค่อยนึกออกว่าเขาไม่ใช่พ่อค้าชุยจิว

ไหวหยางอ่องผู้ล่าสังหารเผ่าชาวหมานซีเปยสามพันลี้ แก้ปัญหาภัยร้ายของราชสำนัก มีอะไรที่ไม่กล้ากัน

คิดมาถึงตรงนี้หลิวเหมียนถึงแน่นปากไม่พูดอะไรอีก เพียงรับชุดคลุมที่ชุยสิงโจวส่งมาให้แล้วเดินไปเปลี่ยนด้านหลังจากบังลม

ชุยสิงโจวเดินออกไปจากห้องอุ่น สาดน้ำชาที่เหลือในถ้วยใส่สองครกซ์ซึ่งนอนล้นอยู่บนโต๊ะ

หลังสาดปลุกองครกซ์ขึ้นมาสองคน ก็สั่งเสียงเย็นต่อองครกซ์ที่มีสีหน้างงวย "ไปหาคนมาปลุกคนอื่นให้หมด แล้วก็อุดรั่วตรงแม่น้ำสายในด้วยส่งคนไปเฝ้าไว้ให้มากสักหน่อย...อีกอย่างเรียกคนไปต้มน้ำแกงไล่ไอนหา มาด้วย"

หลังสั่งการทุกอย่างเสร็จ ตอนที่เขาหันกลับเข้ามา หลิวเหมียนถึงกำลังสวมชุดคลุมตัวหลวมของเขา ใช้ผ้าแห้งเช็ดผมยาวที่ปล่อยสยายเดินออกมาจากหลังฉากบังลม

เดิมทีเป็นชุดคลุมสีขาวตัวหลวมสบายๆ เมื่อสวมใส่บนร่างนาง

ยามขยับแขนขาก้าวเดินยังคงเผยให้เห็นทรวดทรงสะอิดสะเอ้ง เส้นไห้ยาววนแผ่กระจายขึ้นมาทันตา

แน่นอนว่าในความทรงจำที่ค่อนข้างจะยาวนานของชุยสิงโจว มีประสบการณ์ล้ำลึกและละเอียดอ่อนต่อเรือนร่างของหลิวเหมียนถึงยามที่แววตาจับจ้องนาง เรื่องราวในมานมั่งเมื่อครั้งอดีตก็ทะลักขึ้นมา ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงอย่างห้ามไม่ได้...

หลิวเหมียนถึงกลับไม่รู้ว่าตนเองสวมชุดคลุมตัวหลวมแล้วตึงดูตลึงตาผู้อื่นปานใด นางเพียงคุกเข่าบนพื้นในห้องอุ่น ก้มหน้าลงรอท่านฮ่องสอสอบสวนแต่โดยดี

เมื่อครุ่นบาดแผลที่ขาของชุยสิงโจวได้รับการกระทบกระเทือนเข้าแล้วจริงๆ ขณะนี้ความเจ็บปวดกำลังโถมใส่ เขาคดข่มความคิดนอกกลุ่มนอกทางเอาไว้ กลับไปนอนบนตั่งนี้ม่ออีกครั่งแล้วเอ๋ยกับนาง "ที่นี่ไม่มีเก้าอี้หรือไร เสด็จร้งคุกเข่าอยู่บนพื้นคิดทำอะไร หากเคารพกันจริงๆ บรรดาองค์กรข้าของข้าคงไม่มีทางนอนกองบนพื้นกันหมดหรอก"

หลิวเหมียนถึงเผลอปาก "ข้าได้ยินจากท่านโหวจ้าวมาหมดแล้ว ท่านมอบยาวิเศษทั้งหมดให้ข้า บาดแผลที่ขาของตนเองกลับไร้ทางเยียวยา บุญคุณเช่นนี้เหมียนถึงรับไว้ไม่ไหว จึงรีบนำยากลับมาคืนท่าน ขอท่านฮ่องสออย่าได้ล้อเล่นกับร่างกายสูงศักดิ์ของตนเอง"

ชุยสิงโจวคาดเดาได้ว่าจ้าวเจวียนปิดปากไม่สนิท หลุดเผยให้หลิวเหมียนถึงรับรู้ แต่ยังคงอดขมวดคิ้วย่อยไม่ได้ "มีนาถึงได้เป็นคนว่างงานทำเรื่องใหญ่อะไรไม่ได้จริงๆ ด้วย"

เมื่อครู่เขาดูในกระปุกแล้วปริมาณยาที่เหลืออยู่มากเพียงนั้น เห็นได้ว่าหลายวันมานี้หลิวเหมียนถึงไม่ได้ใช้เลย กลับเก็บไว้ให้เขาทั้งหมด ขณะเดียวกับ

ที่โกรธและนึกห่วงใยบาดแผลนาง ภายในใจเขาก็อบอุ่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้
พูดกันตามตรงคราวที่หิวเหมือนถึงจากไปอย่างเด็ดขาดเพียงนั้น
ทำร้ายจิตใจซุยสิงโจวจนย่อยยับจริงๆ

เขากามตนเองว่าแม้จะหลอกลวงนาง แต่ความรู้สึกต่อนางในภายหลัง
มีตรงใดบ้างที่เป็นของปลอม แต่นางพูดว่าจะไปก็ไปเลย ไม่เหลือพื้นที่ให้
ประนีประนอมกันสักนิด

ตอนนั้นมองดูนางเดินทางไกลนำยามามอบให้ ทั้งยังติดที่ศักดิ์ศรีจึง
กลับมาขำกายเขาอย่างลับๆ ล่อๆ ซุยสิงโจวเสมือนได้เห็นแม่นางที่ไล่ตาม
มาจากตำบลหลิงเจี๋ยน บอกว่าเป็นตายไม่พรากจาก จะต้องพาเขากลับบ้าน
ให้ได้ผู้ันอีกครั้ง

ความทรงจำดังามผุดขึ้นมาในใจ ต่อให้เขาเจ็บก็ทนได้

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน "ไม่ต้องเป็นห่วง
อาการบาดเจ็บที่ขาของข้าพหอก แม้จะดูน่าตกใจไปบ้าง แต่วันหน้ายังหา
วิธีรักษาหายได้ เจ้าดูแลตนเองก่อน มือเท้าเจ้าหายดีถึงจะสำคัญ"

ที่ซุยสิงโจวไม่ได้พูดคือบาดแผลที่ขาของเขานั้นเป็นความตั้งใจ
ของเขาเอง

ตั้งแต่ช่วงแรกๆ ที่ข่าวเรื่องไทเฮามีเจตนาให้เขาเป็นบุตรเขยลอยมา
เข้าหู ซุยสิงโจวได้ยืนยันว่าองค์หญิงผู้ันมีนิสัยยโสโอหัง เป็นสายเลือดขัตติยะ
ที่อุไทเฮาทะนุถนอมตามใจมาตั้งแต่เด็ก

ซุยสิงโจวรู้ตัวว่าตนไม่ใช่คนนิสัยดี ยิ่งไม่อยากจะก้มหน้าเรียกขานตน
เป็นกระหม่อม เคารพบน้อมทุกเรื่องต่อสตรีผู้หนึ่งในห้องนอนของตนเอง
ดังนั้นหญิงงามท่านนี้เขารับไม่ไหว!

แต่ทุกวันนี้ตัวเขาไม่ได้อยู่ในห้องพระโรง ในราชสำนักมักมีคนพูด

กระแนะกระแหนเห็นแบบเขา การปฏิเสธเด็ดขาดไม่ใช่แผนการที่ดี จึงจำเป็นต้องให้ตนลำบากสักหน่อยเพื่อลบล้างความตั้งใจของไทเฮาอ้อมๆ

ข้าได้ยืมว่าบุพเพแต่งงานดี ๆ เช่นนี้มีผู้บัญชาการสือเป็นคนส่งเสริมสุดกำลัง เบื้องหลังย่อมมีส่วยต้องเป็นคนวางแผน ชุยสิงโจวจดบัญชีนี้ไว้ในชื่อส่วยต้อง จะต้องมียักวันที่หวนคืนกลับไปให้ทั้งหมดอย่างแน่นอน!

ดังนั้นหลังคำนวณเวลาเรียบร้อยแล้ว เขาก็วางแผนให้ตนเองได้รับบาดเจ็บต่อหน้าทูตพิเศษของราชสำนัก ข้ายังทาหน้ากร่อนกระดูกลงบนแปล ให้บาดเจ็บที่ขาดูร้ายแรงกว่าเดิม แล้วยังกระจายข่าวไปว่าขาพิการ ตอนนี้อยู่ในเมืองหลวงพูดถึงเรื่องอาการบาดเจ็บที่ขาของเขากันอย่างดุเดือด ไม่ต้องกลัวว่าองค์หญิงพยุศุ์นั้นจะไม่รับรู้

เพราะว่าเขาปิดปากสนิท รวมทั้งใช้วิธีการแยบยล กระทั่งจำวจเจียนยังถูกหลอกไปด้วย แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มีความเสี่ยงบางอย่างเช่นกัน หากคุมปริมาณยาไว้ไม่ดีจะทำให้ตนเองพิการเข้าจริง ๆ

ทว่าในสายตาของชุยสิงโจว หากขาพิการไปข้างหนึ่งแตกต่างกับการปฏิเสธธิดาของไทเฮาชั่วได้กินว่าคุ้มค่าแล้ว บุระควรใช้ชีวิตสง่าผ่าเผยเรื่องอื่นๆ ยอมก้มหัวชั่วคราวได้ แต่หากฝืนใจแต่งงานกับสตรีผู้หนึ่งเรียกได้ว่าเป็นเรื่องที่คิดแล้วอดใจไปตลอดชีวิต

แต่เขาคาดไม่ถึงว่าบาดเจ็บที่ขาจะยิ่งธุดอกเดียวได้นกสองตัว ได้ล่อวงแม่นางคนใจดำออกมาด้วยเหมือนกัน หากรู้ว่าได้ผลเช่นนี้ เขาคงทำตนเองบาดเจ็บที่แขนหน้าไปนานแล้ว จะทนมาถึงตอนนี้ไป

ชุยสิงโจวที่เริ่มได้ลัทธิรสวนตัดสินใจไม่เปิดเผยความจริง เพียงเอ่ยกล่อมหลิวเหมียนถึงที่มองบาดเจ็บขาเขาจนตาแดง

ตอนนั้นเองหลิวมากาก็ยกน้ำแกงกลืนหอมฟุ้งหม้อหนึ่งเข้ามา นี่เป็น

น้ำแกงที่หลี่มามาใช้ซิงแก่ ตับหมู พริกไทย และซานเย้าต้มออกมาหลังได้รับ คำสั่ง สามารถขับไล่ไอนหนาว ทำให้อุ่นท้องได้

เดิมนึกว่าท่านต้องการกิน แต่ตลอดทางที่หลี่มามาเดินผ่านมานางมองเห็นบรรดาองครักษ์ที่เพิ่งตื่นขึ้นมานั่งกันระเกะระกะ ในใจเองก็นึก คับข้องใจ

รอเข้ามาในห้องอุ่นได้เห็นว่าหลิวเหมียนถึงอยู่ด้วย หลี่มายังตกใจไปรอบหนึ่ง ดวงตาเบิกกว้างอย่างห้ามไม่ได้

เมื่อคิดถึงข่าวลือที่ว่าเมื่อครูนี้นักคนภายในเรือนถูกคว้นยาสลบหมดสติ หัวสมองที่ไม่เคยปวดมานานของหลี่มามาก็ลอบปวดหนีบขึ้นมาอีกครั้ง เพียงมองท่านอย่างกระวนกระวายว่าจะจัดการกับคุณหนูหลิว ที่บ่มบ่ามบุกเข้ามาจะทันหันอย่างไร

นึกไม่ถึงว่าท่านอดดูไม่มีท่าทีจะได้สวนความผิด เพียงเกลี้ยกล่อมให้หลิวเหมียนถึงกินน้ำแกงไล่ไอนหนาวลงไปก่อน

น้ำแกงไล่ไอนหนาวค่อนข้างเผ็ด จึงไม่ถูกปากหลิวเหมียนถึง รวมกับว่านางมีเรื่องราวในใจมากมาย จะกินลงได้อย่างไร ท่านต้องกลับมีความอดทนยั้งนั่งลงข้างๆ นาง ถือซามด้วยมือเดียวแล้วบอกให้นางกินรากับกล่อมเด็ก

รอนางฝันกินหมดไปซามหนึ่ง ไหวหย่างอ่องก็สั่งให้สาวใช้เข้ามาททายาที่มือทำให้หลิวเหมียนถึงต่อ

หลิวเหมียนถึงคล้ายไม่ยินยอม ดิ่งดันจะให้ซุยสิงโจวเซี่ยา ซุยสิงโจวเห็นดั่งนั้นก็หน้าทะมีนลงพลางเอ่ย "บอกแล้วอย่างไรว่าข้าไม่เป็นไร เหตุใดเจ้าจึงไม่เชื่อ หากเจ้ายังหนีอีก ข้าจะจับเจ้ามัดแล้วค่อยททายา!"

หลิวเหมียนถึงเผลอปาก ท้ายที่สุดถึงยอมให้สาวใช้ททายาให้นาง พอหลี่มาที่ตั้งใจมองถึงพบว่าหลิวเหมียนถึงดูผอมลงกว่าสมัยอยู่ด่านอุ๋นหิง

เสียอีก...

หลี่มามาคิดถึงอารมณ์แปรปรวนช่วงที่ผ่านมาของท่านอ่องก็ถอนหายใจบนโลกใบนี้ความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษสตรีثمانคนมากที่สุด กระทั่งท่านอ่องผู้สุขุมรักสันโดษยังไม่เป็นข้อยกเว้น แต่ดูแล้วคุณหนูตัวเองก็ได้รับความثمانจากความคิดคะนองเหมือนกัน

น่าเสียดาย ไม่ว่าจะมองอย่างไรทั้งสองคนก็ไม่ใช้คู่กัน!

หลังทนายเสร็จชุยสิงโจวโบกมือสั่งให้บรรดาบ่าวรับใช้ออกไปให้หมด แต่หันมามองอีกที หลี่วเหมียนถึงคล้ายรู้สึกไม่สบายตัว

เพราะว่าการทนายในช่วงไประยะหนึ่ง ตอนนี้อามาใส่ยาอีกที บริเวณบาดแผลที่มือเท้าจึงให้ความรู้สึกเจ็บเสมือนกระดูกเส้นเอ็นงอกสุมานขึ้นมาใหม่ เจ็บจนมีเหงื่อเม็ดละเอียดผุดมาบนหน้าผาก แล้วนอนขดตัวอยู่บนเตียง

ชุยสิงโจวขมวดคิ้วอยากกอดนางไว้ แต่หลี่วเหมียนถึงกลับกักดันหลีกเลียงพร้อมเอ่ยเสียงเบา "ข้ามาถึงที่นี่แต่กลับให้ท่านไขยาไม่ได้ มาเสียเที่ยวเสียแล้ว ในเมื่อเป็นเช่นนั้นท่านอ่องก็จับข้าเข้าคุกไปสอบสวนเถอะ ไม่ก็ปล่อยข้าไป ผู้อื่นจะได้ไม่เข้าใจผิด ทำลายชื่อเสียงของท่านอ่อง"

ชุยสิงโจวมองสภาพตั้งใจปิดความสัมพันธ์ทุกอย่างของนางก็นึกโมโหขึ้นมา แต่ทุกวันนี้เขาได้เรียนรู้แล้วว่าไม่อาจใช้ไม้แข็งกับหลี่วเหมียนถึงได้ นางใจแข็งมาก บอกจะไปก็ไปจริงๆ

ดังนั้นเขาแค่ทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดชวนโมโหของนาง เอ่ยน้ำเสียงโอนอ่อนลง "ต่อให้เจ้าไม่มาข้าก็ตั้งใจอยู่แล้วว่ารอบาดแผลหายดีเมื่อไรจะไปหาเจ้า แม่นางหลินที่เจ้าเคยช่วยไว้ที่แท่นถึงธิดาของกษัตริย์เผ่าเผ่าชาวหมาน นางเตรียมสมุนไพรรักษาจำนวนมากฝากข้ามามอบให้เจ้า แม้ตัวยา

จะไม่มีประโยชน์เท่าที่ข้าเตรียมให้ แต่ได้ยืนยันว่าฤทธิ์ในการขับไล่ไอหนาวไม่เลว..."

พูดมาถึงตรงนี้เขาทนไม่ไหวอีก คว่าตัวหลิวเหมียนถึงที่ขีดตัวเป็นก้อนเข้ามาทอด ช่วยนวดข้อมือให้นางพลางเอ่ยเสียงเบา "เด็กดี ทนไว้ ประเดี๋ยวก็ดีขึ้นแล้ว"

หลิวเหมียนถึงไม่ยอมทำตัวใกล้ชิดกับเขาเพียงนี้ ตั้งใจจะผลักเขาออก แต่เขาตั้งมั่นกอดเอาไว้ไม่ปล่อยมือ หลิวเหมียนถึงจะผลักเขาออกห่างได้อย่างไร

นางรู้สึกละอายใจ จึงเปิดปากเอ่ย "ท่านตั้งใจจะทำอะไร ยังไม่ปล่อยมืออีก!"

ชุยสิงโจวมองดวงตาคู่งามรวมถึงพวงแก้มที่มีผมยาวลงมาปรกของนาง ก่อนลากเสียงยาวเอ่ย "ข้าอยากดื่มข้าวต้มกับเจ้า..."

เริ่มแรกหลิวเหมียนถึงไม่เข้าใจ กระพริบตาปริบๆ มองชุยสิงโจวอย่างสงสัย แต่เขากอดตนเองแน่นขึ้นเรื่อยๆ หลิวเหมียนถึงพลันเข้าใจความนัยของเขาขึ้นมา...

สมัยที่เป็นคู่สามีภรรยาปลอมๆ กับเขา นางเคยเลียนแบบประโยคหยอกล้อระหว่างคู่สามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียวคู่หนึ่งบนถนนสายเหนือให้ชุยสิงโจวฟังถึงล้อเล่น บอกว่าเวลาสามีว่างต้องกลับจากค่ายทหารมาอุ่นข้าวต้มกับนาง อย่าปล่อยให้เตียงเย็นเยือก...

แต่ตอนนี้นางกับเขาเย็นเยือกกันจนไม่อาจเย็นไปมากกว่านี้แล้ว จู่ๆ เขายกเรื่องนี้ขึ้นมาพูด ชวนให้คนอธิบายและกระอักกระอ่วนอย่างตั้งตัวไม่ทัน

หลิวเหมียนถึงเกือบจะทุบลงบนขาข้างที่บาดเจ็บของเขา "ตะ...ดื่มอะไรกัน! ข้าไม่ใช่ข้าวนในหม้อท่านด้วยซ้ำ!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3UPAywE>